ПРОМІНЬ

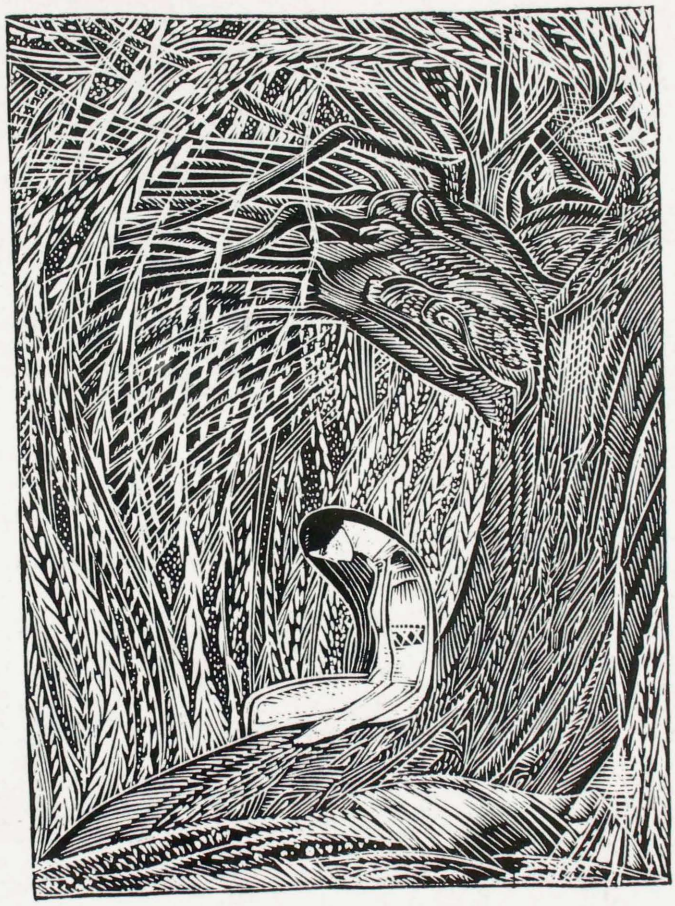

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 6 ЧЕРВЕНЬ 1989

No. 6 JUNE 1989

ПРОМІНЬ			PROMIN		
Рік XXX	Червень 1989	Ч. 6	No. 6	June 1989	VOL. XXX

видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
раз у місяць з винятком липня
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА
Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:
PROMIN
P.O.Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man. Canada
R2W 3R4
Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00
Одна число 1.50

Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor
Correspondence and subscriptions should be addressed to:
PROMIN
P.O. Box 3551, Sta. B.,
Winnipeg, Man., Canada
R2W 3R4
Subscription in Canada and other countries $15.00
Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову.
Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ:

Н. К. — Чого сподіваємось від нашого З'їзду 1
Президія КУК — 50-ліття Карпатської України 2
3-тя річниця трагедії в Чорнобилі 2
Маруся Клебаш — Тарас Шевченко — апостол правди і знання 3
Даруся Гишка — Рік української мови 6
Сидір Воробкевич — Рідна мова 6
Леонід Полтава — Шевченко у Канади 6
Іван Ільєнко — "За сценарієм Каганевича — 7 Галина Мельник Марко — українські традиції і мова 8
За М. Драгомановим — Вільгельм Тель 9
Уляна Пелех — Наше минуле — знання його необхідне 10
Савеля Стечишин — Про свекрух і тещ 13
Helen Raycheba — Maria (Minnie) Andrechuk 15
Nellie Seniw — A Quick Look at the Health Concerns 17
Нашим діттям 18
Громадська і родинна хроніка 19
Квіти незабутнім 31
Для наших господинь 32

* * *

Вишивка — Полтавська вирізування на на останій сторінці обкладинки.

На обкладинці — Н. Й. Лопухова — Ілюстрація до "Лісової пісні" Лесі Українки — Мавка.

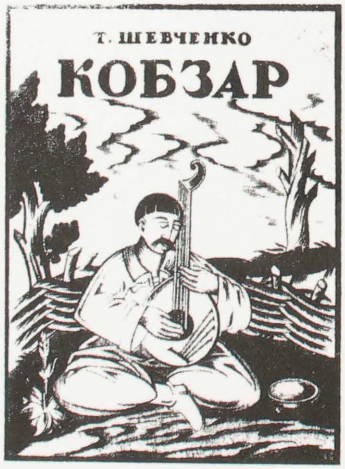

Second Class Mail Registration Number 1925
International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

ЧОГО СПОДІВАЄМОСЬ ВІД НАШОГО З'ЇЗДУ?

Короткий час ділить нас від нашого чергового Крайового З'їзду, який на зміну відбуватиметься ц.р. в Реджайні, столиці провінції Саскачевану в днях 18—20 серпня.

Тож готуємось до З'їзду з найбільшою, як досі коли, увагою. Адже ми маємо так багато чого сказати собі. Так багато є в нас свіжо наспілих питань, над якими нам треба спільно застановитися, обговорити, вирішити. Заклопотані своїми щоденними обов'язками в громаді, в товариствах не завжди знаємо що діється за нашими порогами. А події наспівають надзвичайно важливі. Українське життя в діяспорі вимагає сильнішої активности, в Україні події, які потребують уваги і до якої ми не є приготовані.

Останні два роки, від останнього З'їзду Союзу Українок Канади в Саскатуні, наша організація пережила багато подій, пронесла багато праці. Почавши від найменшого відділу від кожної членки до головного проводу Централі всі ми були заобсорбовані у величніх святкуваннях нашої Церкви — 1000-ліття Християнства України. Можливо, що не одна творча і громадсько праця по Відділах була відсунена на бік, бо всі зусилля були повернені у святкування, у більші і менші проєкти на місцях, наша участь у спільнім великім святкуванні в Торонті-Гамільтоні. У цих святкуваннях наша Церква виявила себе достойно й ми почувались щасливими, що були співучасниками цих історичних подій в житті нашого народу. А все таки ми свідомі того, що залишилось багато незробленого, головно у виховній ділянці молоді, у культурно-освітній, в справах нашої преси, в рідномовних питаннях — все це треба надолужити, доповнити, заспокоїти.

Віримо, що багато з нас вже довідались з преси і в обіжнику Союзу Українок Канади було повідомлено, що Світовий Конґрес Вільних Українців на своїм останнім Конґресі підніс одну з найбільш актуальних справ — проголосив рік 1989 РОКОМ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ, а це значить, що в цім році це лише започаткування дійсної активности у вивчанні української мови у всіх її аспектах, як закон для кожної української людини. Про справи української мови заговорила преса, озвалися проводи організацій. Конкретно, працю над поліпшенням української мови, над школами для дітей і дорослих мусять взяти в свої руки організації на місцях. І це одно з питань, з яким ми не можемо розминутись на нашім З'їзді.

СКВУ кличе нас на допомогу Україні. Ми не є приготовані стати за свободу змагань, які почались там. Ось голос проводу нашого суспільства — Звернення Світового Конґресу Вільних Українців:

> *...Ясно здаймо собі справу про конечність нашої допомоги в обороні української мови й культури. Боротьба за відвоювання чистоти довкілля, оборона наших прадідних церков та передусім боротьба за право свобідного вияву української самобутности — увійшли в критичну ситуацію. Відтягатися нам від допомоги потребам України — майже однозначне з послабленням оборонних творчих процесів, які тепер там проходять. Передумовою скріплення наших організованих виявів у країнах поселення є успіх збіркової акції для СКВУ. Поставлений в цьому році наголос на збереження матірної мови повинен стати для нас джерелом наснаги та стимулом до піднесення української громадськости на вищий рівень національного освідомлення. В цьому ми перекликаємося з нашими братами в Україні..."*

Рівночасно не можемо забувати і про потреби нашої власної організації. Наше громадське життя сьогодні наче на перехресті доріг, намагаючись зберегти і пошанувати минуле разом з рідною мовою і не втратити молодшого покоління, провід пробує йти йому назустріч, пригортає і двоїться душею. А мусимо пам'ятати, що в проводі в цей час стоять внучки перших оснувательок Союзу Українок Канади:

Поступу бажає кожна організація і насамперед шукає її в собі, у своїх коріннях, у питаннях чого ця організація покликана, які були її первісні завдання, оскільки можна доложити до неї, щоб вона росла, набувала сили. Тому на наших з'їздах ми потребуємо не лише самих делеґатів, не лише самого проводу, ми потребуємо масового числа членства, так як на перший з'їзд в 1926 році приїхало 100 учасниць без делеґатських уповноважнень.

На наших з'їздах ми хочемо бачити людей, хочемо бачити ряди нашого членства, яке

☞

У 50-ЛІТТЯ ДЕРЖАВНОСТИ КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ
ЗВЕРНЕННЯ ЦЕНТРАЛІ КОМІТЕТУ УКРАЇНЦІВ КАНАДИ

П'ятдесят років тому, 15 березня 1939 року, Карпатська Україна, що на протязі віків була відірвана від національного материка і залишена на поталу чужої, жорстокої денаціоналізації, проголосила свою державу самостійність.

Це могутнє національне відродження, що запалило народні маси ентузіязмом та повело на героїчні чини корінилося в тому, що незважаючи на вікове переслідування, український нарід не втрачав почуття національні окремішности. Бажання самостійного життя було такої напруги, що населення всенароднім голосуванням демократично вирішило долю своєї батьківщини, вибравши вірних синів — патріотів до Сойму, який одноголосним рішенням проголосив і обороняв самостійність Карпатської України проти волі панівних народів і держав Европи, які морально, політично і матеріяльно підтримувало напасників на Карпатську Україну.

Змові неприязних сусідніх держав та плянам III Райху Адольфа Гітлера протиставилася Карпатська Україна своєю Карпатською Січчю, яка, не зважаючи на переважаючі сили загарбника — Мадярщини, жертвенно обороняла свою самостійність. Насильства, тортури і розстріли не змогли вбити ідеї, що за неї змагався український нарід з своїми Січовиками, в рядах яких були сини усіх земель соборної України. Українське Закарпаття і його оборонці Карпатські Січовики не капітюлували і цим задокументували свою незламну волю до здійснення державницьких аспірацій.

Незламна воля, виявлена геройською боротьбою синів Срібної Землі, що ще недавно називали "землею без імени" неслася могутньою силою по широких просторах України від Карпат по Кавказ. Мілійони українців, наснажені геройством Карпатської Січі і таким же геройством кадрів Організації Українських Націоналістів, Української Повстанчої Армії й інших військово-повстанських формацій, продовжують визвольні змагання з окупантом України все новими силами з вірою в остаточну перемогу.

В річницю проголошення самостійности Карпатської України усвідомімо собі, що жертви покладені на вівтарі Батьківщини всіх нас зобов'язують, щоб посиленою завзятістю продовжувати змаг за привернення суверенности Українській Соборній Державі.

В імені Президії і Езкекутиви Централі Комітету Українців Канади закликаємо всі Складові Організації, Провінційні Ради і Відділи достойно і велично відмітити 50-ліття державности Карпатської України. Канадські українці з великим піетизмом і всесторонньою та неоцінимою допомогою відгукнулись в ті вікопомні, радісні і трагічні дні. Пригадаймо і продовжуймо нашу допомогу і тепер, бо Україна нашої підтримки потребує!

Президія і Екзекутива
Централі Комітету Українців Канади.

матиме нагоду прислухуватись до проводу, до питань обговорених на самім таки з'їзді, щоб воно могло орієнтуватися на все, що нас оточує, вміти заняти становище до певної справи по своїй думці, мати нагоду висловити цю думку печерез своїх делеґаток.

Підкреслюємо, що з'їзд це радісна подія в житті організації, що з'їзд це велике громадське діло, з'їзд як велика відповідальність нас усіх і що з'їзд це наше завтра, до якого ми приготовляємось на повних два роки і щоб ми з честю і вміло могли їх проводити.

Н.К.

3-ТЯ РІЧНИЦЯ ЯДЕРНОЇ ТРАГЕДІЇ В ЧОРНОБИЛІ

У комунікаті Централі КУК з дня 24-го лютого 1989 року:

— "Дня 26-го квітня 1989 р. припадає третя річниця ядерної трагедії в Чорнобилі. Сподіємося, що ця сумна подія буде відмічена цілим світом.

Тому, що більше як половина всіх ядерних електростанцій (АЕС) Совєтського Союзу знаходяться в Україні, українці в діяспорі мають обов'язок довести до відома світу про серіойзність загрози ядерного знищення України та з допомогою світової опінії примусити Совєтський Союз припинити будівництво нових атомних електростанцій і безвідповідальне використовування ядерної енергії та ліквідувати існуючі небезпечні атомні електростанції.

В цьому напрямку закликаємо вас підготовити акцію відмічення Чорнобильської катастрофи, щоб заманіфестувати нашу солідарність з Україною та вплинути на міжнародну опінію".

ТАРАС ШЕВЧЕНКО — АПОСТОЛ ПРАВДИ І ЗНАННЯ

Тарас Шевченко став відомим, як геніяльний поет, не тільки серед українців, але й серед інших народів з появою "Кобзаря". Його творчість була розповсюджена й популярною між росіянами й іншими народами в тодішній царській імперії. Не тільки його творчість, але загально українська в половині 19 століття спричинилася до літературного розвитку в Росії. Для деяких росіян інтеліґентів Шевчено був одним з них, бо його творчість мала безпосередній вплив на російську культуру.

Шевченко діставав багато заохочування від російської інтеліґенції. А це впливало на поширення впливів Тарасової творчости на інші народи, що були під владою Росії. Шевченкове знання життя і літератури інших народів, що були в складі російської імперії, було незвичайно велике. Навіть найбільші культурні діячі цього часу не могли дорівняти Шевченковому знанню, орієнтації його у проблемах життя великої кількости народів у російській державі. Його знання було вислідом життєвого досвіду й особистої культури, що їх він набув у численних складних життєвих ситуаціях. Шевченко цікавився цими народами, розумів їх стан та їхні національні прагнення.

Молодим ще чоловіком Тарас подорожував по Білорусії і Литві. Відомо, що Шевченкове перебування у Вільні залишило помітний слід на його літературній спадщині. Після звільнення з кріпацтва Тарас жив у Петербурґу й мав змогу перебувати у колах української, російської та польської інтеліґенції. Поет познайомився з групою білоруських літераторів, таких, як Ян Барщевський і Ромуальд Підберезький. Він читав їхні твори і підтримував їхню творчість, як міг.

Тарасова ідея відновити українську літературну мову була подібна до ідей інших слов'янських народів, які теж хотіли відновити свою мову в літературі. У зв'язку з тим, Шевченкова активність зацікавила нарід, сприяла солідарности внутрі, розуміння спільної мети.

У тому часі багато людей в різних частинах російської імперії працювали чи навчалися в Петербурзі. Були, наприклад, люди з Північного Кавказу, Транскавказії, Поволжжя та Центральної Азії. Деякі з них вступали до літературних кіл, і декотрі заходили до студії Брюлова. Від них,

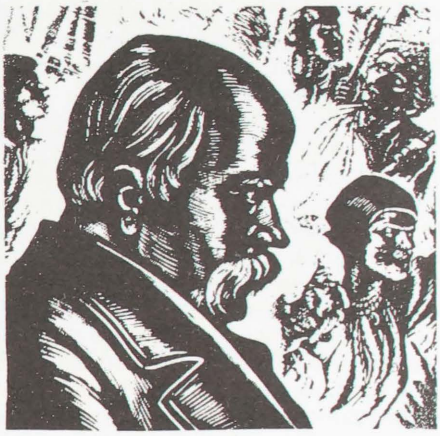

Тарас Шевченко — В. Касіян

Тарас Григорович багато навчився про життя їхніх народів. Коли поет написав "Кавказ", він виявив широке обізнання з життям інших народів, що були під пануванням російської буржуазії. Він перший, в поемі "Кавказ" висловив розуміння, що царська Росія — це справжня тюрма народів, в якій люди навіть не могли говорити рідною мовою.

У відповідь на цю поему і поему "Сон" цар покарав Шевченка засланням із забороною писати й малювати. Та Шевченко робив своє. Він потоваришував з казахами, кіргізами, туркменами, таджикістанцями, узбеками, каракальпакцями, татарами, башкірцями та ін. Він розмовляв не раз з вірменами. Бувши ще кріпаком, у поезіях висловлював співчуття до всіх пригноблених і позбавлених національних і особистих прав, боронив їх, а згодом полюбив і шанував їхні погляди, традиції та звичаї.

На засланні з його портретів, малюнків, його творчости бачимо, як Тарас цікавився історією, щоденним життям, народнім звичаями, культурою й етнографією народів Казахстану і Центральної Азії. По дорозі зі заслання поет мав змогу придивитися до життя простого люди на Поволжжі, пізнав міста Астрахань, Казань та природу. Тарас співчутливо описав їхні трудні умовини життя, що їх спричинювала царська неволя.

Коли ж Тарас повернувся до Москви і згодом до петербурґу, він швидко опинився у найпро-

ґресивніших колах інтеліґенції. Це були українці, білоруси, грузини, вірмени, лотиші та інші. Всі вони змагали до спільної мети, і тому цікавились собою взаємно. Завдяки цьому Тарас став відомим їхнім народам. Акакій Церетелі — грузинський поет, що був познайомлений з творчістю Шевченка, згадує про це в мемуарах, а було також і Кобзареве зацікавлення історією і літературою грузинського народу.

Шевченкове перебування на засланні — це не єдина причина його слави й авторитету серед творчих людей інших народів. Інші причини — це його велика духова сила, реалістичні образи життя чарівна сила його творів, та великодушність і принциповість їх автора принесли велику популярність Шевченкові. Він вийшов з найнижчої кляси населення, найбільш пригнобленої країни, як має довгу історію боротьби за волю, але здобув ім'я Пророка, мислителя і борця, Великої Людини Не лише в Україні, але й у цілому світі.

Шевченкові поеми були найбільшим свідченням боротьби людей проти кріпацтва. І ніхто інший з тодішніх письменників не розкрив наглядніше аґресивної, колонізаторської політики царської Росії так всесторонньо і відкрито, як це зробив Шевченко у поемі "Кавказ".

Всіх народів царської Росії об'єднувала спільна потреба соціяльної і національної свободи. І тому вони мали подібні вияви культурного розвитку, що їх спонукували нав'язувати між собою контакти.

Почалося в українців, білорусів, вірменців, литовців, латишів, естонців на початку 19-го століття зацікавленням етнографією і минулим народу, щоб на ньому можна було побудувати літературу, зрозумілу простим людям, відповідну їхнім інтересам.

Ця подібність доведе до еманципації рідної мови, до створення її як нової, майбутньої літературної мови. У царській імперії проблема рідної мови в'язалася з боротьбою за незалежність і національну ідентичність. У сорокових роках минулого сторіччя література була національною і мовою і духовністю, проблематикою, демократичною змістом, а через те й прогресивною і зрозумілою людям. Селяни в ній зайняли центральне місце. Та ніяка література в Росії й Європі того часу не могла дорівняти Шевченковій поемі "Гайдамаки". Вона розкриває картину боротьби селянства проти поневолення, яке у цім очайдушнім змагу до волі піднялося вище свого часу, створивши унікальну сторінку історії.

Вірменський поет Абовжан, певно найбільше схожий до Шевченка своїм патріотизмом і запалом у визвольних ідеалах, поетичним темпераментом, національним критерієм та в багатьох інших підходах до літератури.

Багатьом письменникам пригноблених націй було боляче за непевність їхнього національного існування, за поневолення їхньої нації. Це виявляють Шевченкові поеми а також творчість Абовжана, литовця Маржоніса, осетинського Костя Кетаґурова та в багатьох інших.

Шевченко й інші поети Росії гостро відчували "національний сором", писали про нього у творах, дорікаючи за сервілізм, зраду, втрату пошани до традицій, за лінивство та інші хиби тодішньої аристократії. Вони — Кость Кетаґуров (осетинець, звуть його "осетинським Шевченком"), Омарлю Батирай (деґестанець) знали Шевченка, також студенти з Молдавії, Вірменії, Грузії, були переклади поезій уже 1870-80 роках, згадки у пресі ще в 1861, а вірмени у Львові знали твори Шевченка вже в 1840-их роках. Швидко Шевченко став популярним у Литві, через переклади Яна Райніса в 1860 році Іван Куратов (північ Росії) переклав поезії, які стали відомими у Сибірі Центральній Азії і на Далекому Сході.

В літературах поневолених націй Росією було багато поетів, подібних до Шевченка, але ніхто інший не міг відобразити потреби людини й показати розвязку проблем найдосконалішим способом, як це зумів Шевченко. Це й було пояснення причини Шевченкової популярности серед усіх народів тодішньої Росії. Вірменці, грузини, литовці, естонці, білоруси та багато інших перекладали і друкували переклади з "Кобзаря". Їхні поети розуміли й мали спільну мету, Шевченкові ідеї вплинули на розвиток їхніх літератур.

Напевно нема жодного письменника в літературах Радянського Союзу, який не оцінював би високо Шевченкової творчости, не виявляв своєї любови до поета. Для багатьох "Кобзар" поміг розвинути їхню творчість, так як це було у білорусів Бровка, Танка, грузина Леонідза, азербайжанця Вурґуна, чуваша Сеспеля та в багатьох інших.

* * *

А тепер ще кілька інформації про Шевченкову любов до дітей.

Відношення нашого Кобзаря до людей, до поетів, до родини, яку він завжди мріяв викупити з кріпацтва відоме, але погляньмо на його взаємини з дітьми.

Андруші. Малюнок Т. Г. Шевченка

Тарас Шевченко любив людей, зокрема покривджених долею. Але особливе було його відношення до дітей. Діти теж його любили безмежно. Про Шевченкову щедрість і ніжність до дітей розповідають багато його сучасників.

З розповіді однієї киянки знаємо, що коли Тарас приїхав до Києва, він не любив життя в центрі міста, тому пішов на Поділ на Приварку, де зайшов до однієї хатини та попросив хазяйку прийняти його на квартирю. Незабаром Тарас Григорович поріднився не тільки з дітьми хазяйки, але з усіма їхніми товаришами з вулиці. Раз він позичив десять копійок від хазяйки та купив дітям цукерків. Він теж попросив няньку Орисю, щоб попрала йому сорочки й хустинки. Перучи, Оришка знайшла у вузликах хусток 28 карбованців. Це була велика сума грошей, але Оришка їх не привластила, а сказала про знахідку господині. Поет зрядів більше незвичайною чеснотою дівчини, ніж грошима. Після перегляду свого майна Шевченко купив дітям ласощів, а по обіді перекупка привезла цілий віз яблук, груш, пряників, бубликів тощо. Це гостювання відбулося за містом.

Під час перебування поета на приварку він по обіді йшов у садок, лягав під яблунею і голосно скликував дітей на розмову. Але, як тільки Тараса почав перемагати сон, діти мусіли його тихенько залишати.

Перед від'їздом з Приварки Кобзар приніс господині та її дітям 15 фунтів солодощів. Люди казали, що його перебування з ними було, як ясний промінь сонця для всіх.

Шевченків "Кобзар" — це глибока криниця Божої правди, любови, краси поетового вислову й мудрости. Черпаймо з нього "слова та голос", бо в них сила. Хай і наші серця б'ються, оживають, як їх почують.

Знать, од Бога і голос той, і ті слова
Ідуть між люди.

(Виготовлено на підставі статті Івана Дзюби, що поміщена у англомовній брошурі п.н. "Шевченко і світ", Товариство Україна, Київ, 1988).

Приготовила Маруся Клебаш — учениця 10 кляси Свято-Миколаївських Курсів Українознавства.

———————

ПОДЯКА ШЕВЧЕНКІВСЬКІЙ ФУНДАЦІЇ

Українська Канадська Фундація ім. Тараса Шевченка у Вінніпезі, оцінюючи ролю преси в суспільно-громадському житті нашого народу, кожного року визначує певну суму зі своїх доходів на піддержку української преси в Канаді.

Цього року журнал "Промінь" одержав 500.00 дол. на прес. фонд. журнала, як чергова дотація з Шевченківської Фундації.

Централя Союзу Українок Канади разом з редакцією журналу "Промінь" складає щиру подяку членам дирекції Шевченківської Фундації за зрозуміння потреб преси, за ухвалену дотацію, управі канцелярії за пересилку вище згаданої суми.

За Видавництво,
референтка журнала "Промінь"
Єлисавета Білич,

РІК УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Для нас, українців у Манітобі цей рік надзвичайно важливий — раз, що він є роком української мови, та друге — не мене важкиве — це роковини 175-ліття — з дня народження Тараса Шевченка, та 10-ліття навчання — української мови в державних школах Манітоби. Це як бачимо — потрійний ювілей.

Славний український письменних Сидір Воробкевич ще в минулім столітті написав вірш про рідну мову. Цей вірш ми часто повторюємо і він завжди для нас дорогий, бо він глибоко торкає нас своїм змістом і формою.

РІДНА МОВА

Так, мова справді душа нашого народу. Нам конечно знати рідну мову, навчатися її на кожному кроці, плекати її, доглядати і дорожити нею.

А з другої сторони наше ставлення до української мови не сміє бути байдуже. Байдужність до рідної мови — це значить байдужність до минулого, сучасного та майбутнього нашого народу.

Як учителька української мови в державній школі, моїм завданням є доносити українське слово до дітей, щоб наша рідна мова жила, а на допомогу мені, щоб осягнути бажанну ціль треба мені батьків, громаду, організації.

Мені сказали недавно, що в Україні, цього року українська мова стане державною мовою. Минулого місяця в Києві відбувся з'їзд Спілки Письменників України, на який прибуло 500 делеґатів з різних частин України. Це був зворушливий З'їзд, що викликав почуття гордости за рідну мову, письмо, літературу. Тепер мають працювати, відкривати українські школи та роботи старання, щоб видавати більше книжок українською мовою.

Та хоч справа української мови, її пляни та заходи нас радують, одначе це не позбавляє нас всіх українців, що живуть у вільному світі обов'язку вивчати українську мову, мати українську школу. Моїм щирим бажанням є, щоб українська мова в нас тут була мовою комунікації по українських домах, церквах, школах і організаціях.

Даруся Гишка

СИДІР ВОРОБКЕВИЧ

РІДНА МОВА

Мово рідна, слово рідне, —
Хро вас забуває,
Той у грудях не серденько,
Тільки камінь має!

Як же мову ту забути,
Що нею учила,
Всіх нас ненька говорити,
Ненька наша мила?

Як же мову ту забути?
Таж словами тими
Ми молилися до Бога
Ще дітьми малими!

Тою мовою співали,
Гравшись — розмовляли,
У цій мові нам минуле
Наше розказали.

Ой, шануйте, поважайте
Свою рідну мову
І учіться розмовляти
Своїм рідним словом.

Мово рідна, слово рідне, —
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько,
Тільки камінь має!

———————

ЛЕОНИД ПОЛТАВА

ТАРАС ШЕВЧЕНКО У КАНАДІ

(На відкриття пам'ятника у Вінніпеґу
дня 9-го липня 1961 р.)

Радіє нині вся громада,
Для всіх святочний час настав:
Із України у Канаду
Тарас Шевченко завітав!

Він українське рідне слово
Проніс через широкий світ,
І гомін Києва, і Львова,
І моря Чорного привіт!

Між сестрами і між братами,
Такий усміхнений, живий,
Сьогодні він отут, із нами —
Свободи вічний вартовий!

Ми будем завжди з ним зростати,
І зникнуть всюди сили злі,
А "буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі!"

ІВАН ІЛЬЄНКО

"ЗА СЦЕНАРІЄМ КАГАНОВИЧА"

("Літературна Україна", 30 березня 1989)
(Уривок біографічної повісти про М. Рильського)

"Мені з великими труднощами, — зазначив перший секретар ЦК КПРС (М. С. Хрущов), — вдалося захистити від розносної критики такого заслуженого письменника, яким є Максим Рильський, за його вірш "Мати" ("Слово про рідну матір", І. І.), сповнений глибоких патріотичних почуттів. Основним приводом для необгрунтованих звинувачень проти Рильського і нападок на нього послужив той факт, що в цій поезії, яка оспівувала Радянську Україну, не було ім'я Сталіна. І Т. Каганович, який підлещувався і все робив для роздування культу особи Сталіна, став зображати Максима Рильського як українського буржуазного націоналіста. Він грав на слабих струнках Сталіна, не думаючи про ті тяжкі наслідки для української та й не тільки для української літератури, до яких могли б призвести ці необгрунтовані звинувачення на адресу українського письменника-патріота Максима Рильського. Треба сказати, що мало б призвести до тяжких наслідків і не тільки для літератури".

Якби Канаговича наприкінці грудня 1947 року не відкликали до Москви (першим секретарем ЦК КП (б) У знову було обрано М. С. Хрущова), то став би реальністю Пленум ЦК(КП(б)У з порядком денним "Боротьби проти націоналізму як голової небезпеки в КП(Б)У, "підготовка якого вже тривала. Великий погромник (згадаймо знищення КПЗУ, голод 1933-го, масові репресії в Донбасі і на Київщині 1937-го), Кананович не задовольнився б кількома письменниками — було б засуджено не тільки ідейно, а й з вироками немало невинних жертв, і, певно, не тільки з числа творчої інтелігенції. Сталін тут любив розмах, не випадково у злочинцях з його злої волі опинялися цілі народи...

На ідеологічній ниві майстер інтриг, що пройшов вишкіл у верховного інквізитора, любив погріти руки. До того ж виступи Жданова і відома серпнева (1946 р.) постанова ЦК ВКП(б) про журнал "Звезда" і "Ленинград" (нині скасована) — все це було тим спонукаючим і заохочуючим "ату!" для виявлення своїх Зощенків і Ахматових у кожному регіоні, а тут ще така нагода — витяги знову на світ жупел буржуазного націоналізму (адже розгром "шумськізму" і "хвильовізму" наприкінці 20-х, що заклало основу і для подальших масових репресій, дав Кагановичу неабиякий політичний капітал). Тому й провадив черговий розбій на догоду "великому машиністові локомотива історії", як він пойменував Сталіна в ювілейній статті 1939 року.

За чверть віку возсідання в сталінському аеропагу жорстокий поплічник вождя добряче набив на цьому руку.

Ось що писав у "Російському щоденнику" Джон Стейнбек, який відвідав СРСР саме того 1947 року: "Все в Радянському Союзі відбувається під пильним поглядом гіпсового, бронзового, намальованого чи вишитого сталінського ока". За діями ж Кагановича на такому високому посту стежило живе око вождя, що й надихало його на нові розвінчування. Можна було б одразу накрити групу письменників відповідною постановою, але це, мабуть, здавалося недемократичним і вже не оригінальним. До того ж для єзуїтської натури Кагановича цього було недосить: тому несподівану для чесних майстрів пера кампанію він розпочав неординарно, з неочікуваного боку і з властивою йому підступністю.

У "Літературній газеті" 28 серпня 1947 року з'явилася інформація "Республіканська нарада молодих письменників при КЦ КП(б)У" з таким підзаголовком: "У роботі наради бере участь секретар ЦККП(б)У тов. Л. М. Каганович". Розпочалася вона 26 серпня. А ще 3 червня на засіданні президії СРПУ було вирішено провести Республіканську нараду молодих заходами СРПУ та КЦ ЛКСМУ. Мала вона відкритися 10 червня. Одним із доповідачів був затверджений М. Рильський ("Світове значення радянської літератури").

Та Каганович вирішив цю нараду перенести, взявши її під свою опіку, і почати розправу з визначеними жертвами руками їхніх учнів.

УКРАЇНСЬКІ ТРАДИЦІЇ Й МОВА

Визначний науковець, проф. Степан Килимник, у своїй цінній праці "Український Рік у Народніх Звичаях" писав, що багато наших прастарих ще поганських звичаїв, прийнялося в християнських обрядах.

Ми маємо прекрасний фолкльор: колядки, веснянки, гаївки, купальські, обжинкові, весільні, та інші звичаї. Винятковими є старі тисячолітні традиції: Багата кутя, новорічні, йорданські, великодні та весільні обряди.

На жаль ми дуже мало оповідаємо про те все нашим дітям, а ще гірше є те, що ми мало про те знаємо самі.

Відомим є, що країни як: Греція, Німеччина, та другі ґерманько-романські й англо-саксонські народи, всі вони мають вірно написану історію. Ми на жаль цього не маємо, нашу історію писали наші вороги, які перекручували факти, а були й такі, що зовсім не знали психики українця.

Безсумнівно, що в наслідок того, дуже багато з наших культурних скарбів ми стратили, а подекуди залишились фраґменти з яких не багато можна скористати. Візьмім Великдень, що залишився при давній назві "Великий День", що в далекій давнині вважався найбільш святим Днем.

У Великодні ми знаходимо відображення раннього світогляду наших пращурів. З Монографії видко, що всі великодні звичаї тісно пов'язані зі собою, писанки, веснянки, гаївки, юнацькі гри, обділення батьків і близьких ритуальною їжою (свяченим) христосання, обливаний понеділок та інші.

Частина дохристиянських звичаїв хоч злилася з християнськими святочними звичаями, то вона прибрала нову символіку, — але зберіглася, й це — наша гордість і слава!

Проф. Килимник зробив досліди звичаїв та фолкльору всіх українських земель: Наддніпрянщини, Галичини, Буковини, Закарпаття, Кубані, Поволжжя, Зеленого Клину та інших закутків де лиш перебували українці.

З цих дослідів видко, що в усіх українських землях від віків була спільна культура, яка залишилася до наших днів, недивлячись на те, що всі українські землі перебували під окупаціями різних ворогів.

Український народ зумів вдержати свою притаманність і свої звичаї й не затратив психологічну особливість, бо те все походить від одного українського родового корення. Що є безсумнівним, що українська нація є окремішня як її самобутня культура, яку створили її прадіди.

"Український народе пізнай себе", проф. С. Килимник пише. "Безперечною істиною є те, що поки народ-нація зберігає свої звичаї, зберігається й МОВА — нація існує, живе! Втрачає народ свої звичаї, поступово втрачається й мова — нація завмирає..." Про це особливо мусять пам'ятати батьки та наша молодь.

Чи можна собі уявити, як без знання мови можна належно зрозуміти релігійні вірування й церковні відправи на різні свята?

Як приклад, візьмім "Вербну неділю", освяченою вербою люди при вітанні "б'ють" один одного й при тому приговорюють: "Не я б'ю верба б'є, за тиждень Великдень! Будь здоровий як вода, веселий як весна і т.д. Щоб перевести це на іншу мову візьмім на англійську, це все говорення не матиме найменшого значення ані зрозуміння...

Другий чар і краса українських звичаїв, це наші великодні "гаївки", яких початки датуються 4-го століття! В той час вірування давало їм чарівну силу, це ж була безмежна хвала — сонцю й весні. В цих гаївках співали: "Ой ти сонечко, засвіти, нашу земленьку пригорни, пригорни"!

До сьогоднішнього дня в Україні у великодній час — дівчата виводять "хороводи", що їх називають: "Кривий танець", "Подоляночка", "Жучок" та інші.

Тільки ті, що знають українську мову можуть зрозуміти суть і красу тих "хороводів" і любуватися чаром-красою наших "гаївок", котрі так ціпко в'яжуть нас нашою сивою спадщиною.

Коли переглянемо звичаї й культуру інших народів, то побачимо, що немає народу, якого б культура й народні звичаї могли дорівнювати тій старій і так багатій культурі — яку створив наш народ. Тому вона нам така важлива й дорога! Український народ буде її берегти як довго буде існувати життя на тій планеті!

Ми, що живем у вільному світі, за найважливіше наше завдання повинні мати — ПОМІЧ УКРАЇНІ! З тієї України вийшли наші батьки, які привезли нам, нашу віру, культуру й прапрадідівську спадщину, яка для нас є неоціненим

скарбом. Бо коли б не віра й народні традиції, то ледви чи наш народ був би сьогодні собою...

ДЛЯ САМОЗБЕРЕЖЕННЯ ПОТРІБНА АКТИВНА ВІДПОРНІСТЬ! Тому аж дуже важливою є відбудова нашого зорганізованого життя в якій то відбудові важливу ролю може відіграти наше невтомне Ж І Н О Ц Т В О!

Жінки мусять бути авангардом у боротьбі "БУТИ ЧИ НЕ БУТИ"! Всі разом (складові організації) мають піддержувати наш Центральний Провід СУС і об'єднано стати до закативізування наших дій! І це має бути наша МЕТА!

За всяку ціну мусим підшукати спосіб підходу до наших дітей, щоб вони не цуралися мови своїх батьків і Церкви своєї, бо ті два фактори є головним середником нашої самобутности!

Проф. університету в Сан Франціско, д-р, Роберт Нютон, сказав: Досвід нам вказує, що позитивне виховання дитини — мусить бути базоване на культурі нашої спадщини. Треба творити такі умовини, в яких дитина відчула б приналежність до своєї національної групи й вважала себе членом тієї родини, в якій панує рідна мова й своєрідні звичаї".

Тому ту працю повинні успішно виконувати наші Українські Школи, Курси Українознавства й Молодіжні організації, як: ОДУМ, СУМК, ПЛАСТ, СУМ.

Якщо наших дітей немає у церкві — то нарікаймо тільки на СЕБЕ! Бо не діти батьків, а батьки В И Х О В У Ю Т Ь!

Батьки мусять собі освідомити те, що вони й тільки вони поносять відповідальність за своїх дітей!

На першому місці нашої громадської праці — повинна бути програма ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ В УКРАЇНСЬКОМУ ДУХУ ТА В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ!

Галина Мельник Марко

(Промова виголошена підчас "Симпозіюм" Східньої Канади Союзу Українок Канади, у Вотерфорд. Квітень, 1989 року.)

(Витяги з книжки: "Український Рік у Народніх Звичаях", проф. С. Килимника.

Г. М. Марко

ВІЛЬГЕЛЬМ ТЕЛЬ

Понад шістсот вісімдесят років тому Швайцарія була підкорена Австрією. Керував тоді Швайцарією Ґеслєр, воєвода австрійського короля.

Ґеслєр був дуже жорстокий і пихатий. Захотілося йому познущатися з швайцарців. Наказав він повісити на стовпі свого бриля, і кожен, хто проходив мимо, мусив йому вклонятися. Коли б хто не вклонився, того мали люто карати.

Проходив якось повз того стовпа селянин Вільгельм Тель із малим сином і не вклонився. Австрійська сторожа обох їх схопила і привела до Ґеслєра. Про Вільгельма Теля знали, що він найкращий стрілець із лука. За тих часів пальної зброї ще не було. Ґеслєр наказав поставити малого хлопця за якихось 80 кроків і покласти на його голову яблуко. Батько мусив з одного разу встрелити в яблуко. Тоді обох їх відпустять. за невиконання ж наказу — Ґеслєр загрозив обох їх убити.

Тель наготував дві стріли, прицілився одною і збив яблуко з голови сина. Ґеслєр запитав.

— А навіщо ти наготував другу стрілу?

— Якби я першою схибив і вцілив сина, то другою я убив би тебе, — сміло відповів Тель.

Почувши це, мстивий та жорстокий Ґеслєр наказав закувати Теля в кайдани і завіз його до в'язниці у своєму замку.

Треба було перепливати через глибоке озеро чотирьох кантонів. Коли Ґеслєр із слугами й Вільгельмом Телем випливли човном на середину озера, знялася буря. Великі хвилі почали кидати човном на всі боки, загрожуючи перекинути човен. Слуги ніяк не могли самі скерувати човна до берега. Почали просити Ґеслєра, щоб дозволив розкувати Теля й посадити керувати стерном. А Тель був вправний стерничий. Ґеслєр дозволив розкувати ув'язненого. Тель зумів скерувати човна до берега. Але підпливши, раптом вистрибнув на землю, човна відштовхнув ногою і втік. Та слуги все ж добилися до берега і всі висіли з човна.

У горах Тель підстеріг Ґеслєра, вцілив стрілою і забив. Після того він приєднався до трьох інших швайцарців, що поклялися боротися за звільнення своєї батьківщини. Гуртом вони підняли повстання і Швайцарія звільнилася від чужого ярма.

За Михайлом Драгомановим

У пам'ять мого покійного брата **Отця Василя Олійника,** який упокоївся у березні 1982 р. на 65-тім році свого життя служінню Української Грек-Правос. Церкви у Инґтавт, Огайо, США та в пам'ять моїх родичів (батьків) — **Івана і Анни Олійник** — упокоїлись 1960 і 1961 р. кладу невянучий вінок — $15.00 як дар на журнал "Промінь".

Зофія Пилипів, Винярд, Саск,

НАШЕ МИНУЛЕ — ЗНАННЯ ЙОГО НЕОБХІДНЕ, ЩОБ БУДУВАТИ МАЙБУТНЄ...

Диктор 1: Не тільки знання свого минулого має вагу, але й почування, які родяться при здобуванні його, необхідні для відчувань національної гордости. Поет Райнера Марія Рільке радить поетам:

"...ради одного вірша треба бачити багато міст, людей, знати звірів, відчувати як літають пташки, і вміти збагнути, з яким порухом розгортаються пелюстки маленьких квітів раннього ранку".

Диктор 2: В теперішніх дослідах історіографії скитів є багато цінного й нового. З них стає відомо, що й наші трипільці були скитами. На жаль, у всіх енциклопедіях покутує інша назва — назва ґоти. Хоч є праці на тему назви скитів не тільки нашого часу, але й з різних сторіч.

Скитська імперіях існувала 4.500 років перед Христом. У 1983 році появилася праця найбільшого сучасного археолога України Бориса Мозолевського "Скифський степ" (Київ Наукова Думка, 1983), який 1970-их років розкопав був Товсту могилу і відкрив для людей небо скитської данини. Науковець — він одночасно і поет — настільки перейнявся працею, щоб відкрити таємницю скитів, що сам поєднався з їхнім світом, увібрав у себе всі його "тривоги, надії й сподівання". Про це свідчить його поезія **"Перед світанком".**

Ремарка: (1-й Рецитатор виголошує поезію "Перед світанком")

Світає. І небо поволі згаса.
Тьмянішає місяця срібний серпанок.
Не знаю, в степу заясніла роса
Чи синьо засяяли очі скитянок.
І мак над могилою криком згорів,
І сивий туман — ніби саван печальний.
Мов білі черниці, при світлі зорі
Завмерли в молитві мальовані мальви.

Що ти для мене готуєш, мій дню?
Чим розплачуся за зустріч з тобою?
Золотом скитським?
Двигтінням вогню?
Чи долею, може?
Чи може собою?

Поет животворить могилу, вона нагадує: уже 23 століття рало не підіймало на ній скиб, бо вона не могила, "а рана на тілі землі". Автор просить

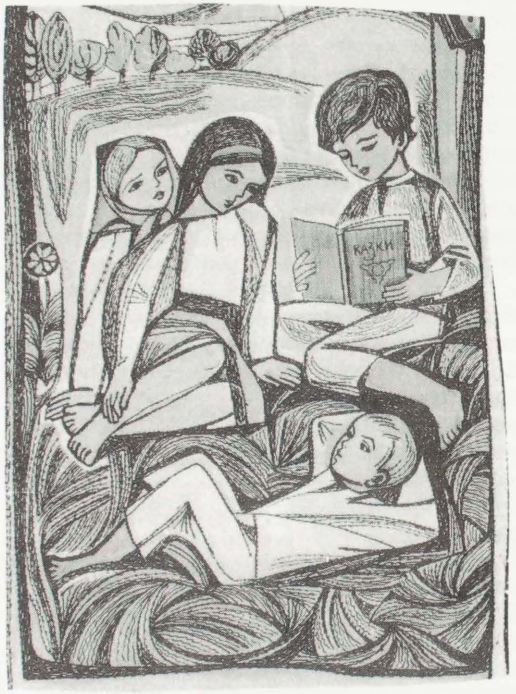

покійників з могили Папая — батька скитів і царя — Колоксая, щоб не боялися вдумливих очей археологів, бо вони поклоняються землі рідної Скитії.

Скитськими скарбами з могил тепер здобуває собі славу Росія. На виставках їх у світі ніде не згадується України, це "Південна Росія" є їх батьківщиною. Хіба ж хтось знає про те, що скити переселилися з Московщини в Україну. Ось поза минулого року в Мюнхені відбулася виставка п.н. "Скитське золото" з Ленінградського Ермітажу". Ніде не було згадки, що їх знайшов археолог України на землях українських. Замість назви "Україна" була "Південна Росія", "чи область Дніпра". А цариця Катерина II ще в 1783 році, щоб затерти всі сліди, що між Кримом і Україною було історичне чи етнологічне пов'язання, наказала зруйнувати міста Криму, щоб не лишилося "каменя на камені". Мандрівники Клар Етон, О. Пушкін, А. Ґрібоєдов, І. М. Муравйов-Апостол, Аббе де ля Шаппе не могла погодитися з думкою, що це сталося з наказу

володарки держави. Це, мабуть, і допровадило до Кримської війни 1854 року.

(Ремарка: На екрані з'являються картини природи України (Полісся, Карпат, степу, Криму, Лівобережжя, Кубані тощо. Виходить чвірка юначок, юнаків. Чути мелодії пісень: "Верховино, світку ти наш", "Чом, чом земле моя..." Заля може підхопити спів).

1-ий юнак: Серед такої природи живуть українці. Тому й не диво, що серед них є багато поетів, пісень, таке багатство мистецтва у традиціях, звичаях, декораціях хати, у писанках, вишивках тощо. "Десно моя! Ти не знаєш, що ти для мене... Я німію перед тобою, ріко мого дитинства — так 17-річна Світлана Йовенко, поетка України, звертається до ріки Десна.

Рецитаторка II:

Про твою фіялкову вроду
Я не можу сліпим розказати,
Я не можу глухим роз'яснити,
Я люблю тебе, мій народе,
Як нескорений гордий мозок
Незагнузданих речень шукає,
Бо папір би могла спопелити.
Слухай, Десно! Я з кожним словом
Віддаю тобі серця частину,
А воно поломеніє. До тебе лине,
Десно моя синя...

Юначка 1: Краса України захоплює і чужинців. Данець Торе Лянґе таке написав про Дніпро: "... це князь усіх рік старого світу. Навіть Ґенґес стоїть, як кажуть, у своєму маєстаті далеко поза рікою України — Дніпром!"

Ремарка: (На екрані картина — родина при столі. Батько благословить хліб. Грає благовійна церковна музика або співає хор релігійні пісні. Юначка 1 продовжує розповідь).

Мандрівка в глибину віків відкриває, що відвічна хліборобська культура, матріярхат, моральноетична свідомість нашого народу, панестетизм (комплекс "красного й доброго") вплинули так на українську духовість, що прийняття християнства було для нашого народу природним прямуванням до Бога. Поганський бог Сварог і його син Дажбог були близькі в їхніх уявленнях до правдивого Бога, пізніше об'явленого Ісусом Христом. Тож такі духові елементи українців, як апотеоза землі й хліба переніс наш народ до наших часів, дарма, що греки намагалися викоренити, наприклад, звичай свячення пасок, він зберігся досьогодні. Поет Максим Рильський ось як оспівує свою пошану до хліба:

Рецитатор III:

Щасливий стримуючи сміх, — бувало,
каже мати:
Глибока шана повсякчас, — так! — до
вятого хліба!
Бо красен труд, хоч рясен піт,
Бо жита дух медовий
Життя несе у людський світ
І людські родить мови.
Хто зерно сіє золоте
В землі палку невтому, —
Той сам пшеницею зросте
На полі вселюдському.

Дивні слова Йогана Ґотфріда Гердера (1744-1803) приятеля М. Максимовича і Ґете — великого дослідника національних культур:

"Україна стане колись новою Елладою. Прекрасне підсоння цієї країни, погідна вдача народу, його музичний хист, плодюча земля — колись обудяться. І з малих племен, якими адже були колись греки, постане велика культурна нація. Її межі простягнуться до Чорного моря, а звідтіля ген у широкий світ".

(Рамарка: На екрані з'являються картини — Св. Софія, Печерська лавра, Михайлівський собор Видубецький манастир, церкви Спаса на Берестові та інші з княжих часів.

Юнак 2: Тривання Київської Держави середньовіччя не було добре. Але з цієї доби збереглося багато пам'яток з різних ділянок культури, яка свідчить про могутність Київської Руси-України. Немов своєрідне чудо врятувало Україну, коли на місце відумерлої провідної верстви в Україні з'явилося нова аристократія — козацтво.

Тому у XX-му сторіччі Ліна Костенко, Микола Зеров та багато інших поетів і різних діячів культури зверталися за духовою силою до стародавних часів нашої історії:

Рецитаторка III:

КИЇВСЬКА ГОРА

(уривок із збірки "Неповторність"
Ліни Косттенко)

По довгій неволі хотів тут віку дожити,
на Княжій горі, над коханим своїм Дніпром.
Вже так натомився за краєм своїм тужити,
що вірші, здавалось, ридають уже під пером.

От, на руїнах княжого міста Родні,
Над берегом чистим моєї святої ріки,
на славі минулій стою у безславнім сьогодні,
з минулої слави дивлюсь у прийдешні віки.

А завтра поїду. І, може усе це — востанне.
Цей берег... цей вітер... ці люди привітні в селі...
І вже з Петербургу буду пити листами
той спогад, ту мрію — жити на рідній землі!

І друзі там є. І "Слєпую" писав я і "Тризну".
А вірші ридають... Отак і життя промене.
Будь прокляті всі, хто відняв у мені вітчизну!
Але у вітчизни ніхто не відніме мене.

Юнак 1: Геняльний Шевченко шукав на берегах Дніпра після 10-річної неволі відпочинку. А минула слава Княжої доби наснажувала його вірою у кращу долю України у "прийдешніх віках". В лісах над Дніпром багато тернових кущів. Поетка вірить, що шум галузок терну — це голос її друзів. І що вічно блукатимуть луни соснових лісів, вони зворушуватимуть душі людей, як лісові лірники-люди. А ліси ж багато знають

Поет Микола Зеров, оглядаючи Київ, передав свої думки і почуття ось такими рядками сонету:

Рецитатор 1:

КИЇВ

Витай заміряний, золотоглавий,
На синіх горах! Загаявся, снить...
І на тобі — молодшому — тремтить
Червлених наших літ ясна заграва.

Давно в минулім дні твоєї слави,
І плаче дзвонів стоголоса мідь,
І вже не вернеться щаслива мить
Твого буяння, цвіту і держави.

Але, мандрівче, тут на пісках стань,
Глянь на химери барокових бань,
На Шеделя білоколонне диво.
Нове життя і сила ще таїть
Оця гора зелена і дрімлива,
Ця золотом цвяхована блакить

(Ремарка: На екрані далі видно церкви Києва й околиці).

Юначка 2: — Нова провідна верства вихову-валась у освітних осередках міст України: Холм, Луцьк, Остріг, Берестя і Львів.

— Нову виразну політичну силу дав народові князь Дмитро Вишневецький — основник Січі Запорізької (1552). Зміцнив її Петро Конашевич Сагайдачний,

— міста Острiг, Львів, Київ стали згодом осередками освіти, вони мали маґдебурське право і братства при церквах, їхні школи стали історичною лябораторією, дали Україні провідників. За Петра Могили (1596-1647) Київ став знову культурним осередком України.

— Не було б близкучої бурхливо-динамічної Хмильниччини без цих шкіл, не було б повстань і Січ не стала б Військовою Академією Нації. В козацтві настала тотальна мобілізація цілого народу. Січ стала мілітарною республікою на терені чужої держави. Школи ж, братства своєю безупинною працею і боротьбою створили "державу в державі" — "Руську Річпосполиту", як про це висловився польський хроніст:

"Русь (у Львові XVI ст., де було мало русинів, але багато Руси) установляла собі консулів і проконсулів, дивні присяги чинила, від послушенства владі відприсягала, сама собі суди і кари установляла, тих, що для чужинців працювали, за проклятих мала, до церемоній церковних не допускала й плювала на них".

Т. Г.

Будинок Києво-Могилянської Академії,
Передрук з книжки "Iphica Hieropolitica" 1760.

САВЕЛЯ СТЕЧИШИН

ПРО СВЕКРУХ І ТЕЩ

Серед північно-американського суспільства свекруху чи тещу зображують як домінуючу жінку літнього віку, яка мішається до життя своїх подружених дітей і намагається ними рядити. Теща стала острахом для зятя, а свекруха для невістки. В такій ролі їх зображують в анекдотах, коміксах, телевізійних картинах тощо. Звичайно, це погляд пересадний, викривлений, створений переважно для гумору, бо не всі тещі і свекрухи належать до ворохобників. Між ними бувають ідеальні одиниці. Але все таки проблема тещі й свекрухи реально існує та завдає не одним молодим подружжям немало клопоту. Щоб цьому якось зарадити, Подружні Ради або Клініки, що діють у більших містах Канади, влаштовують підготовчі до подружжя курси для заручених пар з окремими порадами для їх матерів. Довголітній досвід цих установ показав, що матері теж потребують відповідного приготування, щоб забезпечити успіх молодого подружжя.

Радники подружніх Клінік кажуть, що деякі секрухи і тещі є просто ідеальні. Вони не докучають дітям, не напихаються своїми порадами, не протягають своїх відвідин і не стають в обороні одної чи другої сторони, коли між одруженими зайде якесь тертя. Але такі досконалі зразки становлять тільки п'ять відсотків усіх матерів подружених пар, признають радники. Це переважно жінки, що самі мали щасливе подружжя і в яких є своє зайняття.

Інша справа з бездільними матерями нещасливого подружжя. Коли ще в такої матері є тільки одна дитина, над якою вона розпадається і ніяк не може визнати її самостійности одруженням, тоді починається справжній клопіт.

Проблема з тещами й свекрухами зроджується з глибоко закоріненої природної материнської потреби жінок мамчити, пояснює д-р Аластийр В. МакЛеод, професор психіятрії і співредактор Інституту Ментальної Гігієни в Монтреалі. Для матері не так легко випустити з рук своїх дітей, зректися нагляду над ними, особливо коли вони одружуються дуже молодими. Їй трудно пристосуватися до такої раптової зміни, тому вона потребує відповідного приготування для встановлення добрих взаємовідносин з одруженими дітьми.

Сучасні свекрухи й тещі молодші віком і виглядом, ніж була їх матері. Особливо виглядом молодші. Закрашене волосся, модна зачіска, зі смаком дібраний модний одяг і загальна дбайливість про свою зовнішність робить їх молодими на вигляд. Багато з них не має ніякого професійного чи фахового вишколу заповнити свій вільний час працею, а молодечої енергії їм не бракує. Одруживши дітей, вони остаються без зайняття. Вже не мають для кого трудитися, господарити, варити, пекти. Дні для них порожні. У деяких випадках подружжя батьків трималося сяк так через дітей, а з їх одруженням захиталася основна підпора. Живучи в такій духовій порожнечі, єдине, що залишилося матері, це її одружені діти, до яких вона горнеться й намагається далі ними клопотатися.

Подружні радники рекомендують таким жінкам знайти собі нову ціль життя. Сьогодні молоді матері дуже добре роблять, що здобувають собі вищу освіту чи фаховий вишкіл в якійсь ділянці, бо це їм пригодиться; як діти виростуть. Такий вишкіл дасть їм нову ціль життя і заповнить дні працею.

Найбільш нещасливі ті свекрухи й тещі, які не мають ніякого зайняття і яких життя подружнє порожнє та втратило своє значення. Бездільність і самотність зроджують у них нудьгу, приниження духа, безцільність життя. Вільний час вони проводять на телефонній розмові з одруженими дітьми або відвідують їх дуже часто. Лікарі запримітили, що такі жінки передчасно осягають вік переміни і швидко фізично старіються.

Навіть і працюючі жінки не все є досконалими свекрухами чи тещами. Непорозуміння між двома поколіннями жінок виникає найчастіше в справах виховних. Погляди про виховання дітей зазнали великих змін. Сучасні матері свобідніше відносяться до своїх дітей і дозволяють їм свобідно себе проявляти, а для бабунь це непростиме! Наприклад, бабуня вважає дитину гарно вихованою, коли вона тиха, покірна, послушна й чемна, а на погляд сучасної матері така дитина прибита й вона нею турбується. Бабуня жахається, коли мама одверто відповідає дитині на її запитання, звідки вона взялася. Різниці в поглядах на виховні справи зроджують прірву між бабунею й молодою мамою.

Буває, що не так свекруха завдає клопіт молодій мамі, як її власна мама, як це виявилося в

ґрупових дискусіях, що їх влаштовує для батьків дошкільних дітей Освітня Ради Родинного Життя в Монтреалі. Ось типові нарікання: матері безупинно телефонують до дочок, заходять до них будьколи без попереднього повідомлення або запрошення і поводяться як у себе вдома, настоюють іти з ними на закупи, без потреби помагають з гостинами, беруть участь у родинних рішеннях про дрібні й про поважні справи. Телефон це їх головна зброя втручання. Деякі молоді жінки почуваються переслідувані, як телефон задзвонить. Це ставить дочку у прикре положення, бо вона свою матір любить, але бажає звільнитися від неї і змушена поступати тактовно, обережно, щоб мами не образити.

На погляд радників Подружніх Клінік все присутня мати це наслідок паніки про низьку мораль сучасного юнацтва. Матері молодих дочок-юначок постійно в страсі і безнастанно турбуються ними, пильнують їх, щоб не попалися в неморальне товариство і не стали вагітними, як це нераз сьогодні трапляється. Коли дочка одружиться, мама далі нею турбується з простої навички. Звичайно, це дочці не помагає, бо материнське піклування не дає їй нагоди самостійно розвиватися.

Шкільні психологи вже від ряду літ підкреслюють велику потребу вчити дітей відповідальности й самостійности, бо це їм допомагає розвинути себе чуттєво та полягати на власні сили. Коли батьки занадто прив'язують дітей до себе, за них думають, вирішують їх справи, вигладжують їм життя, вони їх духово калічать. Дійшовши до своїх літ, такі діти будуть фізично дорослими, але емоційно остануться підлітками і бігтимуть до батька чи матері з кожною справою, а це не є нормальне. В своїм подружнім житті вони зазнають невдач.

На підставі зібраних опитів, молоді подружжя терплять найчастіше від свекрухи і тещі в перших критичних роках їх життя. Радники Подружніх Клінік є того погляду, що мама, як старша і зріла особа, повинна достосовуватися до невістки й зятя, а не навпаки. Старання переробити їх на свій смак до нічого не доведе. Новоодружені почувають себе непевними й перші початки їх спільного життя можуть бути не дуже гладкі, а коли ще приходиться їм догаджати матері або зносити її критику, то це зроджує додаткову трудність.

Молода пара повинна бути залишена в спокої розв'язувати свої справи самостійно без втручання постороньої особи. Коли подружня пара привикне до себе, зживеться, тоді витворяться кращі взаємини з родиною природним шляхом. На цій точці погоджуються теж і церковні дорадники — священики пастори, рабіни, вважаючи, що молода пара має перший обов'язок до себе, а другий до батьків. Їх поради підкреслюють потребу віднестися до батьків з належною пошаною й вирозумінням, щоб не викликати у них огірчення.

Д-р МекЛеод обстоює погляд, що родина повинна складатися з трьох поколінь, як це було донедавна. Молоді родини потребують старших людей, особливо дідуня й бабуні. Знову старші люди швидко занепадають, якщо вони осамітнені й не мають родинної ласки, любови. Студії про немовлят наглядно доказали, що вияв любови й пестощів такі ж необхідні для чуттєвого розвитку дитини, як пожива необхідна для фізичного росту. З новіших студій запримічено, що всі люди, різного віку, впродовж життя постійно відчувають голод на любов і без неї в'януть, попадають у пригноблений стан, а в скрайніх випадках навіть у божевілля.

Мала родина, що складається з батька, матері й дитини, не є доволі різноманітною задоволити всі чуттєві потреби її членів. Родина потребує більше осіб, особливо старших, каже д-р МекЛеод. Ми мусимо привчитися старанно плекати здорові взаємовідносини з нашими дідусями й бабусями так для їх добра, як і для нашого. Одні одним потрібні. Всі три покоління в родині мають свою вартість і взаємно себе потребують. Може в майбутньому доповнююча освіта дорослих включатиме вишкіл співжиття трьох поколінь в одній родині.

Може колись до того прийде. Але сьогодні, як знаємо, життя йде зовсім у протилежнім напрямі. Батьки рідко живуть з одруженими дітьми. На це складається багато різних причин. Найчастіше буває, що молоде подружжя не хоче жити з батьками, зокрема невістка цього не бажає. Якщо трапиться, що свекруха і невістка живуть у повній згоді, то це велике щастя для родини.

———————

22-го лютого 1989 р.

Шановна працювита редакція "Промінь"!

Читаючи з великим задоволенням цей журнал. І бажаю на дальше читати, я висилаю передплату на 1989 р., і маленьку пожертву — $30.00.

Також долучаю нового передплатника на 1989 р. в сумі ($15.00) $15.00

Долучаю чек #087, — Загальна сума $45.00

Доброго здоров'я, та великих успіхів в Вашій праці — Боже щасти Вам.

Євгенія Семиволос
Брентфорд, Онт.

MARIA (MINNIE) ANDRECHUK

AWARDED HEART OF GOLD CERTIFICATE

On October 14, 1988, Maria (Minnie) Andrechuk, Dauphin, Manitoba received a Heart of Gold Award Certificate from Air Canada, recognizing her outstanding contribution to the community of Dauphin.

This was a one-time event, designed in 1987 by the Air Canada Administration to celebrate its 50th Anniversary, and, at the same time, acknowledge the social involvement of many people across Canada.

Local newspapers across the country publicized the event and requested nominations of resourceful community leaders and volunteers. In Manitoba, 46 local newspapers, amongst them the Dauphin Herald, promoted the idea and 400 nominations were received. Out of that number, nine certificates were awarded, four of which were from the Dauphin area and one of these, was to Minnie Andrechuk.

Minnie Andrechuk

This is only the most recent of a series of awards and acknowledgments that she has received in over twenty years of community service. In nominating Minnie for the Heart of Gold Award, the congregation of St. George Ukrainian Orthodox Church, Dauphin, gave its reason "because of her many contributions to improving the quality of life in our community." This brief statement does not begin to describe her activities and it is impossible to list them all. Already, in 1967, she had received the Order of the Crocus, the Centennial Award of Honour from the Manitoba Centennial Corporation.

She was the founding director of the National Ukrainian Festival in Dauphin, first held in 1966, becoming President of the National Ukrainian Festival Choir and eventually, an Honorary Life Member of Canada's National Festival, Inc. In the early years the Festival was held in the town of Dauphin. As it grew in the number of participants and visitors, it was moved to the Selo Ukraina Site, eight miles south of Dauphin. It now has a 5000 seat amphitheatre stage and features professional Ukrainian dancers and musicians, crafts and exhibits, a fiddling contest, pysanka painting and bread making contests and entertainments of various kinds. The Festival has become known internationally and thousands visit it every year.

Minnie attended two summer courses in Ukrainian Weaving at the Banff School of Fine Arts and completed an Arts and Crafts Course at Gimli, Manitoba. Those courses were the beginning of years of involvement in arts and crafts. She served as chairperson of the Fine Arts Centre for four years; she taught arts and crafts in the Parkland Region communities; with her husband Stan, she demonstrated the art of weaving in many towns, amongst them at the Margaret laurence Home in Neepawa, Manitoba.

She was instrumental in starting the Pysanka Ukrainian Decorated Egg Contest in 1972; at the 1979 Dauphin Festival she produced and directed "The Traditional Ukrainian Wedding". In 1988, a 90-minute Home Video of the Traditional Ukrainian Wedding was produced and released for sale. She was responsible for the production of the first "Malanka", as an annual New Year's Celebration in the Dauphin area.

In 1980, she was appointed a member of the Canadian Consultative Committee on Multiculturalism by the Federal Government and in 1983, elected to the first Manitoba Ethnocultural Council for the Parkland Region.

When Her Majesty, Queen Elizabeth came to visit Selo Ukraina, on October 5, 1984, Minnie was the co-ordinator of the Luncheon Pavilion. It is not usual to include menus in a biography but readers will

From left to right: Minnie Andrechuk receives award from Rozalia Hrytsay, president of U.W.A.C., Lesia Ukrainka Branch, Dauphin, Man.

grant this exception. Amongst the dishes served to the Queen, were the following: pickled mushrooms, cherry tomatoes filled with ground ham sausage, cornucopias of old country ham, smoked tongue and thinly sliced Ukrainian ham sauasage with thinly sliced old country sour rye bread, pyrizhky with assorted savory fillings, khrysty, pampushky, medivnychky, trubky with almond paste filling, nut rurky with fresh strawberries. All items were miniature size and served to Her Majesty in a koshek, made by hand out of bread dough decorated with doves of dough. A crystal carafe of white wine was included in the basket. The other guests were served lunch in wicker baskets. At the end of the Royal Visit, Minnie was presented with a medallion by Queen Elizabeth.

Other positions that Minnie has held over the last twenty years were: Chairperson of Pysanka Contest; Secretary of Ukrainian Educational and Cultural Association — Senior Citizens; Treasurer for Multicultural Conference for Senior Citizens; Consultant for Parkland Region for Horizons Unlimited; Vice President of Local Council of Women; President of Dauphin Toastmistress' Club; member of Hospital Aid Auxiliary; member of Horticultural Society.

In addition, Stan (Evstakhy) and Maria Andrechuk have been constant members of St. George Orthodox Church; the latter has served as a member of the Church Board. Minnie has also been a constant member of the Ukrainian Women's Association of Canada, serving as President of the Lesia Ukrainka Branch of the Ukrainian Women's Association of Canada in Dauphin for six years, was auditor and District Representative of the Provincial Executive for Manitoba of the Ukrainian Women's Association of Canada, was on advisory board for Junior and Senior CYMK and was member of three choirs, the St. George Church Choir, the National Ukrainian Festival Choir and the Ukrainian Senior Citizens Choir.

The Neepawa Press of May 24, 1988 has an article entitled "Ukrainian culture being kept alive" in which Stan and Minnie Andrechuk are featured demonstrating the art of weaving a colourful sash. Both are pictured in Ukrainian costumes. According to the article, Stan had also attended the Arts and Crafts Courses in Gimli and has been assisting Minnie in much of her cultural work. They are to be congratulated for being a model husband and wife team.

Minnie was born to Harry and Mary Bazay in Winnipeg. Her parents moved to a farm in the Rigby district where Minnie received her schooling. She married Stan Andrechuk in 1934 and some years later, they moved to Dauphin where Stan worked for Western Grocers Ltd. Minnie was a salesperson and book-keeper at the Dauphin Fashion Shoppe Ladies Wear for eighteen years. They raised a son, Leslie of Calgary and a daughter Shirley Buchy of Kelowna, B.C. and have five grandchildren.

Sincere congratulations to Minnie from all members of the Canadian community, best wishes for her good health and may she have many more productive years.

Helen Raycheba

NEW PROGRAM OFFICER APPOINTED

Luba Hnatiw has recently assumed the position of Program Officer at the Ukrainian Museum of Canada, 910 Spadina Crescent E., Saskatoon.

Miss Hnatiw has extensive experience in Ukrainian arts programming. She has directed the Ukrainian Total Immersion Summer School at Mohyla Institute, a widely acclaimed program which draws high school age students from acroos North America.

Miss Hnatiw has also worked with University age students to organize concerts, cultural excursions and public event. As a student of Slavic Studies at the University of Saskatchewan, she was active in student organizations and served as President of the Mohyliansky Society.

IN TODAY'S HEALTH CONSCIOUS WORLD LET US HAVE A QUICK LOOK AT SOME HEALTH CONCERNS.

A QUICK LOOK AT THE HEALTH CONCERNS

Nutritionists have been recommending for quite some time a diet high in fibre for the prevention of some cancer. Fibre is the part of cereal, fruit or vegetable that the human body either does not digest or only partially digests but it seems to be an important element in preventing cancer. Foods high in fibre are all bran, dried peas and beans, fruit and green vegetables. Lately, health researchers have been stressing the importance of oat bran in one's diet as a meaning of lowering one's cholesterol level. For people suffering from high blood pressure or heart disease, researchers have strongly advocated the lowering of cholesterol level. One way this can be done is by adding oat bran to one's diet e.g. adding to meat loaves, to salads, cereals or topping for casseroles.

Another dietary guideline is a reduction in the intake of fats. Uses less butter, margarine and oil in cooking. Avoid foods high in fats, such as gravy, mayonnaise and potato chips.

Olive oil has long been recommended for cooking. However, the most important oil to consider is Canola. It is a monounsaturate, therefore considered having a favourable effect on good health. It also happens to be the most inexpensive, mild tasting oil available. Two margarines recommended by nutritionists are Becel and Fleischmans. Avoid solid at room temperature margarines as they are much higher in cholesterol.

Everytime we pick up some magazine we are urged with messages to stock up on calcium based antacids or to buy calcium enriched versions of food stuffs such as bread flour, etc. But, is calcium supplement the cure? Researchers are saying that adding elements to a diet may not be enough. One's body continues to build bones until the mid 30's when one should have **sufficient** calcium food intake.

According to researchers, after the age 45 if one follows a balanced diet, that is keeping protein intake at moderate levels, and eating calcium rich foods such as low fat yogurt, skim milk, dark leafy vegetables, sardines, low fat cheese, canned salmon including bones, and with regular exercise, one can expect to stand straight and tall for years to come. The thinning of bones or osteoporosis is now thought to be as much the result of genetic makeup hormone levels and lifestyle (exercise) as of calcium deficiency.

When CBS television aired 60 minutes one Sunday night a large number of veiwers were very distressed that they were poisoning their children everytime they gave them an apple. However, since then we have learned that B.C. apple growers are no longer using Alar to spray their apples to prevent them from falling off the trees.

Health and Welfare Canada confirmed that recent tests on apples grown in all regions of the country are safe to eat.

Apples, cucumbers, tomatoes, sweet apples, squash, persimmons, oranges, peaches, eggplant and cantaloupe are waxed. Fruit and vegetables are waxed to prevent them from drying, but these waxes are considered safe.

However, some foods, we order to be preserved are irradiated. Canada has already approved the irradiation of: potatoes, onions, wheat, wheat flour and spices. Poultry application is being considered. Irradiation like frying and canning reduces the amount of vitamins in foods by about 5 to 10%. It may affect the taste, colour, and texture of some foods. **Other health hazards** have not been proven.

If you do not agree with irradiation of foods, please write to your M.P. representative regarding your concerns.

Now a quick way to ripen peaches, plums, nectarines, papayas, apricots, mangoes, kiwi fruit, tomatoes and avocados — put the fruit in a brown bag with a banana (ripe or not) and close it loosely. In a day or two everything will be ripe. The large amount of ethylene gas in bananas hastens the ripening process.

Nellie Seniw
— Consumer Affairs Reps.

НЕНАЖЕРЛИВІСТЬ

Товстим людям важко позбутися надмірної ваги, бо, як ствердив д-р Алффредо Льопез на лікарській конференції в Шикаґо, "Ненажерливість породжує ненажерливість". Коли хтось забагато важить, то в ньому виникає така внутрішня біохемічна система, що вимагає щораз більше їжі і збільшує його затовщення. Ненажерливість найбільше шкідлива для здоров'я дітей і молоді, тому матері не повині напихати їжою дітей, які здорові і відмовляються від їжі. І старші особи не повинні забагато споживати харчів, бо це не здорово для них.

НАШИМ ДІТЯМ

В. Сухомплинський

ВСЕ В ЛІСІ СПІВАЄ

Весною ми пішли до лісу.

Зійшло сонце, подихнув легенський вітерець, і всі дерева в лісі заспівали.

Кожне співало свою пісню.

Береза співала ніжну пісню. Слухаючи цю пісню, хотілось підійти до білокорої красуні й обняти її.

Дуб співав мужню пісню. Коли ми слухали пісню дуба, нам хотілось бути сильними, відважними.

Верба, що схилилась над ставком, співала задумливу пісню. Прислухаючись до пісні верби, ми подумали, що прийде осінь і листячко з дерев осиплеться.

Горобина співала тривожну пісню. Від цієї пісні до нас прилинула думка про темну ніч і бурхливу грозу, від якої гнеться тонка горобина, немов шукаючи захисту.

Ось які пісні почули ми в лісі.

ОЛЕКСАНДЕР ПОЛОВИНКА

ПОДАРУНОК

Не просив у тата
Юра подарунки —
Мамі у день свята
Від підніс малюнки.
Та такі ж барвисті,
Та такі ж веселі:
Мама у намисті
Ходить по оселі.
Це ось візерунок,
Сонце на другому,
А ось це малюнок —
Тато біля дому.
А на цьому діти
В школу йдуть раненько,
А оце ось квіти —
Всі для тебе, ненько.

СОПІЛКА

В бузини ми з татом
Попрохали гілку.
Тато біля хати
Вирізав сопілку.
Тільки вона після
Не співала пісні.
Свисне малиново
І почне прохати
Гілок бузинових
Більше не зрізати.

Л. С.

Василь Сухомлинський

ПРИЙШЛА МАМА

Зимовий вечір. За вікном гуде, виє завірюха. Мама ще не повернулася з роботи, і маленька дівчинка Зоя жде її. Вона прислухається до завивання завірюхи.

Зої здається, що за вікном великий, страшний звір. Ось він стукає в вікно. Зоя заплющила очі.

Прийшла мама. Підійшла до Зої, обняла, поцілувала.

— Тобі не страшно було, Зою? — запитала вона.

— Ні, не страшно! — весело відповіла Зоя.

За вікном тепер уже вила завірюха. Тихо шумів вітер, мов ласкава хвиля на ставку. Ось вона лагідно доторкнулась до шибки. Зоя підійшла до вікна. Над землею весело крутились білі сніжинки.

ЮВІЛЕЙ З НАГОДИ УРОДИН СОФІЇ ГРИНИК

В суботу 28-го січня 1989 року, заходом сина Софії Гриник, Николи Гриника його дружини Джойс і їхніх трьох дочок, вшановано 80-ліття — день народження їхньої мами і бабуні — Софії Гриник.

О годині другій по полудні відбулося елеґантне прийняття і програма в розкішному приміщенні в "Mayfair Golf and Coutry Club," в присутности родини і запрошених гостей.

Програму почато привітом господаря п. Николою Гриником. Він від себе і дружини і трьох доньок висловив сердечні побажання матері, Ювілятці Софії.

Він представив їхню родину — три прикрасні доні, Лінда, Джо-Анн і Ніколя. Подякував мамі від всієї родини за її любов, доброту і щирість. Побажав їй ще багато радісних уродин, веселих та щасливих літ.

В цій родині є багато талантів. Програма почалася, коли наймолодший правнук ювілятки Крістофор, гарно виконав український танець. Другий правнук, Ковді гарно співав і грав на фортепіяно. Всі три внучки зачарували присутніх своїми чудовими голосами. На кінець Джо-Анн зворушливо заспівала пісню "Рідна мати моя".

Господар Никола попросив пані Ольгу Ганночко, одну з довголітних приятельок ювілятки до слова. Вона також щиро привітала Софію з її днем уродин.

Пані Ганночко в промові між іншим, сказала, що п-во Колісняки, піонери, батьки Софії, були свідомі українці і провідники в околиці Мусідора, Альберта. Вони трудилися, щоб осягнути свої мрії, які сповнилися побудованням першої Української Православної Церкви і Народного Дому. Тут члени сходилися і брали участь в представленнях і в читаннях часописів, щоб в такий спосіб зберегти рідну мову, культуру і традиції свого народу. В такім примірним і духовнім вихованні Софія виростала.

По одруженю з Петром Гриником молода пара оселилася в малім містечку Ту Гилс. Софія разом з двома сестрами, бл. п. Марією Солован і Параскевою Довганюк та іншима запросили добр. Симчич, щоб пояснила про Союз Українок Канади. В такий спосіб повсталі Жіноче Товариство, де Софію вибрано головою.

В 1942 році, переселившись до Едмонтону, п-во Гриники вписалися в члени Катедри Св. Івана і відзначилися в церковному і громадському житті.

В 1963 році п-во Гриники за активну участь і заслуги були вшановані і обдаровані грамотою і почесним членством при Катедрі св. Івана.

Софія вписалася в ряди Союзу Українок Канади як переходова членка з Відділу Ту-Гилс і посвятила багато часу і праці, коли занимала позицію фінансової секретарки вісім років, була заступницею голови два

Софія Гриник

роки, очолювала Відділ як голова чотири роки, брала участь в різних комітетах, помагала підчас інших підприємств і обідах.

Вона занимала головство Добродійного Комітету і до цієї пори була активною членкою. Старалась по зможности відвідати пацієнтів в лікарнях і домах. Через два роки Софія занимала місце референтки журналу "Промінь". За її активну участь вона отримала відзначення за 25 річну працю.

В цей час Софія Гриник нагороджується грамотою і відзнакою за 50-річну приналежність до Союзу Українок Канади. В 1986 року, коли Відділ при Катедрі Св. Івана святкував 60-ту річницю, Софія, як високо заслужена членка була обдарована шпилькою і почесним головством. Це найбільша нагорода, яку можна осягнути у Відділі. Хоч здоров'я Софії послабилося вона помимо того бере активну участь в Товаристві Сеньйорів при Катедрі Св. Івана, де пан Іван Хриптул є головою.

Пані Ганночко у своїй промові сказала, що Никола Гриник осягнув дуже високе становище в його професії. Отримав "Ph. D. in Educational Edministration". Хоч Никола тепер вже на еметурі (відпочинку), однаково занимає позицію лектора в Альбертськім університеті.

Господар висловив подяку пані Ганочко за її інформативну промову. Пан Борис Фербей, голова Катедри Св. Івана, передав привіт і сердечне побажання ювілятці. Пані Філія Кругляк, нововибрана голова Жін. Тов. при К. Св. Івана, висловила найщиріший привіт і побажання від Відділу, Йосифіна

КОНЦЕРТ НА ДЕНЬ МАМИ

В неділю 8-го травня м. р. студенти рідної і недільної шкіл та СУМківці влаштували концерт на День Мами.

По концертових точках зібрана громада звернула всю свою увагу на проголошення — хто буде "Мама Року".

Голова нашого відділу Союзу Українок Канади ім. Ганки Романчич, пані Леся Фотій прочитала коротенький але глибоко — змістовий опис про нашу "Маму".

На 1988-ий рік наш відділ вшанував пані Петрусю Шевчук. Пані Шевчук є віддана і працьовита членка нашого відділу, і нашої церковної громаді Всіх Святих. Вона присвячує багато труду для наших відділів СУМК. Крім цих церковно-громадських обов'язків пані Шевчук працює в шпитальній лабораторії і виховала двох соколів — Якима і Джефа. Її сини були виховані при церкві і брали активну і відповідальну участь в церковному житті; були членами СУМК, членами Вівтарної Дружини і хоч вже скінчивши вищу школу, ще тримають тисний звязок з нашим життям.

Пані Петруся Шевчук (посередині) з синами.

Трудилась пані Петруся сама бо її муж **Василь** упокоївся перед народженням наймолодшого сина Якима.

При врученні квітів, вся громада з великим зворушенням заспівала їй "Многа'я Літа".

Міхайлишин, племінниця Софії щиро привітала ювілятку і згадала дещо з давніших літ. Орест Солован, племінник, підніс тост, а присутні за її здоров'я заспівали "На многії літа".

Пані Софія Гриник висловила щиру подку свому синові Николі і невістці Джойс, внучкам і правникам і бесідникам за такі милі слова і побажання, а гостям за їх присутність.

Прот. о. Микола Равлюк в імени всіх присутних, з нагоди ювілею 80-ліття побажав Софії кріпкого здоров'я і просив Боже благословення, проживати многі і многі літа.

По співі і молитві гості приступали до стола, де красувався торт та смачна вечеря.

За відділ Союзу Українок в Едмонтоні,
Емілія Рипка

* * *

Тому що родина Софії Гриник бажала не приносити дарунків, то приятельки рішили зробити збірку на журнал "Промінь" Склали свої дари:

Никола і Джойс Гриники $80.00. Слідуючі склали по $5.00: Ольга Фіґоль, Софія Арічук, Настя Сенів, Софія Василишин, Добр. Марія Хом'як, Марія Лазарук, Давид Лазарук, Анна Особа, Луіза Феняк, Фіона Пелех, Ольга Ганночко, Іванна і Вол. Джаніс, Параня Винничук, Марія Мандрик, Рахиля і Зенія Скакун, Марія Сулима, Анна Крис, Ева Ганасик, Розалія Ґовда, Параня Калат, Анна Токарик, Доця Корпан, Стефанія Ортинська, Наталія Базюк, Параня Питрюк, Ґенія Колотилюк, Зоя Сорокан, Сесилія Хрептул, Філія Кругляк, К. і Н. Місків, Розалія Пугкий, Емілія Рипка

Разом $260.00

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ІВАНА Й СИЦИЛІЇ ХРИПТУЛ

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

В прекрасний весняний день 21-го травня 1988 року, подружжя Іван і Сицилія Хриптул, родина й приятелі прибули до Катедри Св. Івана на вдячну молитву Господеві з нагоди їхнього Золотого Ювілею.

Святкування Ювілею розпочалося о год 4-й по обіді вдячним Молебнем, який відслужив о. прот. М. Равлюк, при милозвучнім співі катедрального хору під управою дириґентки Лесі Чумер.

До молитви й благословення стали 50-літні Ювіляти Іван і Сицилія, а коло них стали їхні первісні дружка Парася Шваґа й дружба Олекса Остапович.

Поруч своїх батьків стали їхні діти — дочка Іванна з чоловіком Браєном Огара, яким сповнилося 25-ть років подружжя і син Денис з дружиною Надією, яким сповнилося 20-ть років подружжя. Ця вдячна родинна молитва була зворушлива для всіх присутніх. При кінці Молебня о. настоятель Миколай, привітав щиросердечно батьків і їхніх дітей з потрійним Ювілеєм їхнього подружжя, та побажав їм доброго здоров'я і щасливого та Богом береженого життя на майбутнє.

Ювілейна гостина відбулася в гостинниці Шато Люї в присутности родини й близьких друзів. Молитву й благословення страв провів о. прот. Равлюк.

Він також ще раз поздоровив від себе, добр. Ґені й родини три подружжя з їхнім Ювілеєм, а то батьків і

Сидять зліва: Парася Шваґа — дружка, ювіляти — Сицилія й Іван Хриптул і Олекса Остапович — дружба.

їхніх дітей. Всі вони це давні о. Миколая друзі з Йорктону. Ювілятам відспівано "Многоліття".

В часі споживання смачних страв несподівано виступив молодий скрипаль адв. Михайло Саварин. Він чарував всіх присутніх гостей чудовими українськими мельодіями приграваючи на скрипці.

Дальше програмою проводив брат Ювілятки Корнило Савчук, який вперше привітав Ювілятів, а також всіх присутніх.

Писемні привіти були прочитані, які наспіли від державних, як крайових так і провінційних мужів, та від посадника міста Едмонтону Лаврентія Дікура.

Пивіти були від: Товариства Українців Самостійників з Ріджайни, були від друзів, родини і внуків, яких було п'ятеро: Сузанна, Тома, Андрій, Тамара й Стефан. Так склалось, що на цім знаменнім Ювілеї був присутній гість з України, родич п. Івана Хриптула, Василь Хриптул. Він щиросердечно вітав Ювілята від себе й всієї родини в Україні.

Милою несподіванкою були для Ювілятки Сицілії, коли її муж Іван заспівав своїм гарним теноровим голосом для неї ювілейну пісню в супроводі на фортепіяно дочки Іванни. Цю співанку й виконавців всі присутні нагородили рясними оплесками.

На закінчення програми Ювіляти, Іван і Сицилія, сердечно дякували всім за привіти й за їх присутність. Дякували о. прот. Равлюкові за молитви й катедральному хорові за спів. При цьому висловили щиру подяку своїм довголітнім приятелям о. прот. Василеві за писемний привіт, а добр. Олі й д-р. Лесі Бойчук за їх присутність. Висловили щиру подяку всім своїм друзям і родині, прибули з дальших околиць, а були: з Ванкувер, Вернон і Келовна Б.С. і Калґарі АБ. та Саскачевану були: з Ріджайни, Естергейзі, Айтуни й Саскатуну свати Ювілят Ніканор і Анна Буковські. З Свифт Кирн, дочка Іванна з чоловіком Браєном і дітьми, та були гості з Вінніпеґу й Едмонтону.

Особливу подяку висловили Ювіляти за приготування для них цього Ювілею своїм дітям: Іванні й Браєнові та Денисові й Наді, яка багато потрудилась, щоб цей Золотий Ювілей випав якнайкраще.

Після вже згаданої ювілейної програми в милій атмосфері Ювіляти й гості забавлялися до пізного часу. Наступного дня в неділю 22-го травня, син д-р. Денис й його дружина Надя гостили ще ювілейних гостей в своїому привітному домі.

Іван Хриптул, син Василя й Василини з дому Остапович, народився в Шіго, Саск., а Сицилія Хриптул з дому Савчук, народилася в Інсінґер, Саск. від батьків Степана й Аделі Савчук з дому Урбановських.

5-го червня 1938 року молоду пару Івана й Сицилію, вінчав о. прот. Петро Мельничук в Церкві Св. Преображення в Йорктоні, Саск. Молода пара виховала в християнському дусі двоє дітей, а то Іванну й Дениса, вони й їхні подруги осягнули університетську освіту, подружені й працюють по своїх професіях та виховують прикладно своїх дітей. Працював Ювілят, Іван Хриптул довгі роки, як урядник в муніципальних урядах, як також працював урядником в Провінційнім Правительстві в Ріджайні. На протязі півстоліття свого подружного життя панство Хриптул були й дальше є взірцевими й активними членами своєї Рідної Церкви, в Самостійницьких Організаціях, та активні в загально українському й канадському суспільстві.

Ювілят Іван є довголітним членом хору, та свого часу й був взірцевим диригентом в церковних громадах в Йорктоні й Ріджайні. Він є довголітнім членом Товариства Українців Самостійників де також за-

(Продовження на ст.32)

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА

(ПРИ КАТЕДРІ ПРЕСВ. ТРОЙЦІ У ВІННІПЕЗІ)

В неділю 19-го березня 1989 року, заходом комітету членства у відділі ім. Лесі Українки, відбулося свято відзначення заслужених членок та офіційне прийняття нововписаних членок.

Після Святої Літургії, по перекусці в Катедральній Авдиторії приступлено до програми, під проводом Ольги Ковальчук, голови членького комітету.

Відзначені членки в цей день були:

- за 50-літню приналежности до Союзу Українок та активну діяльності в громаді — Єлисавета Білич.
- за 25 ліття — Павліна Іґнаш, Валинтина Мулик-Луцик, Надія Дідковська.
- нововписані членки — Ольга Онищук, Анна Масцюх, Галина Смерчанська, Евелен Піуш, Раїса Мороз, Даруся Гишка.

Привітальне слово від Провінційної Екзекутиви висловила голова П. Іґнаш.

Гість-доповідачка на цім святі була Даруся Гишка. Гарну розвагову точку — співи виконали — Леся, Надія та Наталка Кравченко. Також було приголошено імена тих членок відділу, котрі не обминули ні одних зборів минулого року — Н. Міщук і Д. Терновецька.

Кінцеве слово подяки висловила Г. Ґеддовс. Привітала вшанованних членок і подякувала комітетові та всім присутнім за їхню увагу і участь у святкуванні дня членства.

С. А.

ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ — СВЯТО ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

СМОКІ ЛЕЙК, АЛЬБЕРТА

Великий Концерт — Свято Тараса Григоровича Шевченка відбулося в неділю 12-го березня 1989-го року в 2-ій годині по обіді в залі Г. А. Косташ Школі в Смокі Лейк, Альберта. На цей концерт до Смокі Лейк з'їхалися українці з різних околиць — Ту Гилс, Мирнам, Ст. Пал, Лак Ла Біш, Андру, Вілінґдон, Ворспайт, Васетна, Торгилд, Едмонтон та й ін.

Народ заповнив приміщення. Поверх 600 людей зібралися, щоб пригадати поезії творчість та вшанувати Тараса Григоровича Шевченка, одного з найславніших і визначніших синів України, 175-ліття із дня його народження.

На цю околицю це була одна з найбільших імпрез, яка зачарувала й душевно задоволила масу слухачів. Публика пильно прислухалася до кожної точки, слухаючи хорові співи, деклямації, інструментальні виступи та думки й пояснення про Тараса Шевченка. Його наука для всіх нас українців така:

"Учітеся, брати мої, думайте, читайте,
І чужому научайтесь, свого не цурайтесь,
Бо хто матір забуває, того Бог карає,
Чужі люди цураються, в хату не пускають".

Сидять зліва направо *— Даруся Гишка, Павліна Іґнаш, Єлисавета Білич, Валентина Мулик-Луцик.*
Стоять *— Оля Ковальчук, Анастасія Міщук.*

Цей концерт був спонсорований Смокі Лейк Українським Хором під проводом дириґента Людвика Маріянича. Хор вже існує п'ять років в цій околиці й часто виступає на різних програмах та імпрезах. Хор брав участь у святкуваннях 1000-ліття Хрещення України в Ту Гилс, Ст. Пал, Атабаска й в Смокі Лейк.

Загостили на наш концерт Дон Мазанковський, депюті прайм міністер на Канаду та його дружина Лорейн, Стефан Заруцький, МЛА на Редвотер конституцію й його дружина Кароля та Д. Брода з дружиною.

Пані Петруся Ілащук дуже вміло перепроваджувала програму цього концерту, гарною українською та англійською мовами. Вона привітала присутніх й через цілий концерт подавала різні пояснення з частин життя й творчости Тараса Шевченка.

Оркестра відограла "О Канада", а Смокі Лейк відкрив концерт співаючи "Зоре моя вечірняя" й "Садок вишневий". Ліса Вавринчук віддеклямувала вірш "Любіть Україну". Духова оркестра тоді заграла "Поклін Тобі Тарасе" й "Київські Золоті Ворота". Хор із Вільна, Альберта відспівав „Реве та стогне", Місяць на небі" та "Човен". Молоді цимбалісти — Дем'ян Мартинюк, Мартин Палічук і Христофор Мартинюк весело заграли "Я Лисичка", "Ластівочка", "І Шумить" та "По дорозі Жук". Хор з Андру, Альберта, тоді відспівав "Ой три шляхи", "Козака несуть" і "Сонце заходить". Після цього Кендій Борчук і Джоєл Ілащук заспівали дует "Родимий краю", а танцюристи "Голубка" закінчили першу частину.

Другу частину програми відкрив новостворений струновий Ансамбль граючи "У горах Карпатах, "Стоїть явір", "Місяць на небі" й "Верховино". Райн

МАРІЯ БАРАН — ПОКЛІН ЇЙ З НАГОДИ 81-ШИХ УРОДИН

Марія народилася 13-го квітня 1908 року в селі Дубки в городенському повіті на Україні в Николи і Анастазії Хорт.

Сьомого березня 1926-го року Марія вийшла заміж за Андрія Барана і зараз вони разом виїхали до Канади, поселившись в Гамільтоні. Вони виховали п'ятеро дітей — Марію, Ганю, Стелу, Володимира і Наталю. Без можливостей до праці, без знання англійської мови, було тяжко на еміграції, але Марія і Андрій дали собі і своїм дітям раду.

Андрій і Марія дуже активно спричинились до будови української православної церкви в Гамільтоні, Св. Володимира, тепер вона є катедрою. Марія також була одна з перших членок жіночого т-ва, ім. Лесі Українки. Марія і її чоловік були активними в церковному житті. Андрій брав участь в ставленні п'єс і драм. Марія і діти завжди були охочими присутніми на таких імпрезах. Марія завжди помагала в приготованні церковних вечірок і бенкетів.

Марія має багато зайнять та зацікавлень: вишивання, писання писанок, городництво, читання та куховарення. Її вишивка є виставлені в інших місцевостях Західної Канади.

Вона вишивала багато різних речей до церкви на престіл. Марія є дуже щаслива що вона мала змогу брати участь в проєкті з нагоди Тисячоліття Християнства Україні, при катедрі Св. Володимира в Гамільтоні. Вона вишила новий церковний прапор княгині Ольги.

Через кілька останіх років Марія приготовляла харчі на різні церковні свята — весіля, христини, тризни, хоч останньо була зайнята піклуванням хворого чоловіка. Андрій помер 11-го жовтня 1985 року. Після смерти чоловіка, Марія почала потрошки знов помагати в праці при церкві в жіночому товаристві і в клюбі сеньорів.

Минулого року, Марії Баран родина зробила їй несподіванку з нагоди її 80-их уродин, і зорганізували малу вечірку в ресторані. Присутні були її діти Марія з чоловіком Лаврін Менко з Мишиґин, Ганя Пийс з Гамільтону, Стела і Никола Мельничук з Флориди, Володимир і Петруся з далекого Миксако і Наталя і Роман Гриців з Міссісаґа, Онт. Також були присутні 13 внуків, 8 правнуків, що приїхали від Тексис, Флорида, Мишиґин і Онтаріо.

Лаврін, найстарший зять, підніс тост, привіт Марії словами "Надзвичайній жінці — моїй мамі"

Останнього жовтня Марія мала операцію. Поволи здоров'я покращується, і ще тепер допомагає жінкам у приготованні харчів на різні імпрези. Вона також писала писанки на річний писанковий бінґо спонсорований жіночою організацією ім. Л. Українки зараз перед Великодними святами.

Скоро наближаються 81-і уродини Марії та день Матері, і з великою любовю родина Марії Баран, з внуками і правнуками, бажає їй дальшого кріпкого здоров'я та многих, многих літ.

Родина

Бабічук продеклямував вірш "Мені тринадцятий минало". Потім вийшов хор з Сейнт Пал, Альберта, співаючи "Нащо мені чорні брови", "По діброві вітер віє" "Слова Кобзареві". Ліна Лазарук віддеклямувала поему "Розрита могила". Спеціяльний гість з Едмонтону, Валентин Мороз молодший очарував зібраних своїм співом, грою на бандурі та лірі.

Вдячність дириґентові хору Людвику Маріяничу та піяністці Гинні Мартинюк — їх хористи обдарували гарними квітами. Хор зі Смокі Лейк тоді відспівав "Думи мої" та "Учітеся, брати мої", щоб підкреслити глядачам Шевченкові мрії на майбутність.

Концерт величаво закрився. Три хори із поверх сто осіб урочисто відспівали "Заповіт". Ціла заля встала й показала, що зрозуміла й відчула дійсне значення Шевченка, його праці, його безмежну віру й відданість українському народові.

Після концерту всі гості та учасники були запрошені на гарну перекуску, яку жінки приготовили. Це дало гостям нагоду познайомитись і приємно погоститися. Не забудемо Шевченківське Свято, яке відбулося того соняшнього дня. 12-го березня, 1989 року.

Марія Рацой,
рефер. "Променя".

Дорога Пані Редактор,

Щиро Вас вітаю і гратулюю за Вашу віддану працю, головної редакторки журналу "Промінь". Бажаю Вам доброго здоров'я і на дальші роки, як також і успіху у Вашій так важливій праці.

В залучені пересилаю чек на суму $40.00, $30.00 — передплата, — на два роки $ 10.00 — прес. фонд.

Остаюсь з пошаною до Вас

Марія Ганчарук
Китченер, Онт.

СОРОКЛІТТЯ ВІДДІЛУ ІМ. Л. УКРАЇНКИ

СТ. КЕТЕРІНС, ОНТ.

Дня 20-го листопада 1988 р. Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки святочно відзначив 40-ліття заснування Відділу та вручення грамот заслуженим членкам.

Парафіяни місцеві та з околиць заповнювали Божий храм. День був гарний. Святочно і мелодійно лунав спів хору під керівництвом молодого диригента Андрія Буряка. Отець Григорій Мельник відправив святу літургію бо це вже одноразово святкуємо сьогодні 25-ліття посвячення храму св. Юрія Переможця. Співслужив з о. Григорієм о. диякон Мирослав Боднарчук з Торонта.

За спочилих членів парафії та за членок відділу була відправлена заупокійна єктенія. Після святої Літургій на вголос отця хор проспівав "Многая Літа" присутнім. По цім всі перейшли до святочно прибраної залі, де за переднім столом був прикрашений українськими рушниками портрет Лесі Українки, патронки Відділу, а перед портретом лежала книжка "Півстоліття на громадській ниві". Стіл був застелений українським обрусом, посередині хрест, свічки, торт та традиційний колач.

Перед бенкетом хор проспівав "Отче Наш", а о. Григорій поблагословив страви. Голова парафії Володимир Бартків привітав святочним привітом Відділ ім. Лесі Українки, парафіян та гостей, побажав усім здоров'я, сил та охоти до дальшої праці.

Слідувала доповідь голови відділу Марії Макаренко даючи доповідь про 40-літню працю відділу та його початки. Перші збори відбулися в домі пані Віндзяк в 1948 р. і було вибрано її першою головою відділу. На перших зборах було 11 членкинь. Далі в своїй доповіді Марія Макаренко підкреслює значення зорганізованого українського жіночого руху в Україні та в Європі, та про перших українських провідниць.

Перша українська жіноча організація, яка була заснована у Виніпезі 1916 році в Народнім домі та оповіла про перших студенток — Могилянок в Саскатуні.

Пані Стефанія Шпитковська голова СУК на східню Канаду склала привіт відділові та побажала найкращого здоров'я та співпраці на майбутнє.

Голова відділу попросила пані Стефанію Шпитковську вшанувати почесних членкинь корсажами, а сама вручила почесні грамоти членкам за віддану щиру правдолюбиву працю на церковно — громадський ниві, а це: пань Ефросинію Боднар, Марію Новак і Лідію Монастирську. Після церемоній, на двох телевізорах присутні оглядали фільм — відіо про посвячення Святого Храму 25 років тому, пізнавали один одного та все закінчувалося веселою гутіркою та солодким споминами минулого.

Молитвою закінчилося наше святкування

Голова Марія Макаренко

Зліва на право: *Лідія Монастирська, Марія Новак, Ефросинія Боднар і голова Марія Макаренко.*

ВІДДІЛ ГАНКИ РОМАНЧИЧ

САСКАТУН, САСК.

Членський чай відділу Союз Українок Канади при парафії Всіх Святих в Саскатуні відбувся 28-го січня, 1989 року. Церковна авдиторія була гарно прибрана смолоскипами. Квіти та стільні прапори прикрашали столи.

Отець Макаренко відкрив програму молитвою. Голова відділу пані Леся Фотій щиро привітала поважне число членок і гостей.

Привіти також склали:

Пані: К. Шолтер — голова Союзу Українок Канади.

Пані М. Цьона — за голову провінційної екзекутиви Союзу на Саск.

Референтка членства М. Гумен придставила новозаписаних членок. Голова Л. Фотій привітала і вручила кожній особі статут і рожу. Вписалося сім нових членок. В цей час також відділ вшанував дві членкині за 25 літ праці в відділі Союзу Українок — пані П. Никіфорук і пані В. Лабач. За 50-років приналежности була пані Д. Чеберяк. Голова Л. Фотій вручила грамоти і корсажи.

Пані Соня Сорстад представила головну доповідачку Марусю Федорак — кураторку укрїнського Музею в Саскатуні. Її промова про важливість збирання речей до музею і їх вартість була дуже цікава. П. Никіфорук склала подяку від всіх присутніх.

Пожертву на пресовий фонд Променя з чаю суму $130.00. Також $15.00 від кожної членської вкладки з відділу Ганки Романчич іде на вручення Променя.

На програмі були також музичні точки: грав на скрипці Х. Щербій, заспівала сумківка — І. Соломицка. Квіти з головного стала виграли Пані А. Боднарчук з Блейн Лейк, і Пентелюк з Саскатуну.

Опісля була смачна перекуска, торти і чай. Всі присутні весело забавилися.

М. Гумен, Референтка Членства і "Променя".

Перший ряд: М. Новак, Т. Бобро, В. Тарас, М. Макаренко, о. Г. Мельник, добр. Б. Мельник, Н. Кушнірук, С. Лиса, А. Тимощук, Ф. Боднар.
Другий ряд: Н. Авраменко, І. Валер, Л. Прокоменко, Л. Монастирська, М. Нема, В. Тимощук, Н. Поліщук, О. Кравченко, К. Гарбуз.
Третій ряд: О. Мой, В. Кузик, Л. Головаш, Т. Дем'яненко, Н. Бартків, М. Стеценко, А. Василович, О. Воробець, М. Філенко, П. Захарчинська.
Четвертий ряд: С. Гриньків, М. Токарик, Н. Хлівняк, М. Микулич, К. Гаврилюк, Д. Гайдук.

БЛ П. ЮСТИНИ ДУХ

ДАВФИН, МАН.

В пятницю 23 грудня 1988 р. по довгій й тяжкій недузі в Персонал Кер Гом упокоїлася Юстина Дух проживши 88 літ. свойого трудолюбивого життя. Бл. п. Юстина народилася в околиці Ґілберт Плейнс в родині Николи і Анни Ґідилевичів 1900 р. Ходила до школи Лемберґ. Липня 13-го 1917 р. вийшла заміж за Івана Духа. Чин вінчання відбувся в Давфині. Молоде подружжя фармерувало до 1927 р. Відтак переселилися до міста Давфину. В Давфині, Юстина і муж Іван займалися огородництвом. Юстина дуже любила квіти. Обоє тяжко працювали.

1928 р. пок. Юстина була основоположницею жіночого товариства ім. Лесі Українки в Давфині, яке вписалося до Союзу Українок Канади в листопаді 1929 р. В той час вже був побудований Український Народний Дім. Членки завзято працювали при Народнім Домі, влаштовували різні підприємства. Юстина віддано працювала, все знаходила час по за свої родинні обов'язки та закликала жінок до праці на культ-освітній ниві. Юстина була свідомою людиною, вона багато читала, передплачувала журнал "Промінь" від самого початку його видання, не забувала за українські традиції, звичаї, мистецтво і релігію. В такім дусі виховала своїх пятеро дітей, посилала їх до Рідної і Недільної школи. Тепер найстарша дочка Марія, є головою відділу Союзу Українок в Давфині вже четвертий рік, також учителькою у Рідній Школі. Від початків побудови Народного Дому а опісля У. П. церкви Св. Юрія Переможця (1933.) Юстин і муж Іван стали першими членами, багато причинилися працею і пожертвами в розбудові. Юстина виявила свою християнську віру на кожному кроці, дбала про чистоту в церкві, помагала вишивати обруси, була довший час старшою сестрицею. У відділі Союзу Українок була почесною членкинею, також відзначена грамотою за 25 і 50-літну працю.

Покійна часто брала участь, як делеґатка в окружних, провінційних і крайових зїздах С.У.К. Як був осідок Манітобської Провінційної Екзекутиви в Давфині була заст. голови. У місцевому відділі була 9 разів головою, заст. голови, секретаркою, касиркою, як також в різних комітетах. Належала також до Гортиколчур Сосаєті, Давфин Кавсил оф Вумен і до Давфин Госпітал Акзилері. Бл. п. Юстина і її муж Іван були жертвенними, Вони пожертвували поважну суму грошей на Колеґію св. Андрея, на місцеву церкву св. Юрія, на Рідну Школу і Народний Дім.

Похоронні відправи: у вівторок вечером 27, грудня була відправлена панахида у похоронному заведенні Стрільчука в Давфині при участі рідні і вірних. Служив прот. О. Є. Труфин настоятель громади св. Юрія. В серед у 28, 1988 р. відбувся похорон. В церкві почесна членкиня Марія Андрейчук держала прапор С.У.К. а членкині відділу С.У.К. і сестрицтва тримали свічки, підчас цілої відправи. Всеч. прот. о. Є. Труфин сказав відповідну прощальну проповідь в пошану покійної та висловив співчуття родині і приятелям. Також згадав, що раніше упокоїлись родичі Юстини, Никола і Анна, брати: Михайло, Іван, Василь, Семен і Федір та кілька місячна донечка Марія. Покійна залишила в глибокому смутку мужа Івана, одного сина Івана у Вінніпезі, чотири дочки: Марію замужну за Йосифа Тузика в Давфині, Анастасія і чоловік Сирил Джонс, Тускон Аризона, Іванна і чоловік Джим Брент, Кеарні-Онт. Леся і чоловік Петро Гарбуз, Канора, Саск. Дві сестри: Марта і чоловік Геррі Леонард, Ніяґара Фаллс і Анастасія Самець-Ніяґара Фаллс, два брати Броніслав і Анна Ґідилевич — Виндзор, Онт. Богдан і Джін, Ґідилевич — Кіченер, Онт, 12 внуків, 22 правнуків і 2, пра-пра внуків Труноносцями були: Джим Брент, Петро Гарбуз, Франко Ґошуляк, Давид Мекбурні, Рей Ветік і Йосиф Тузик.

При останньому прощанні учасники похорону зложили пожертву на невянучий вінок в память покійної. Членкині С.У.К. стояли в двох рядах з запаленими свічками і прапором, як з церкви виносили домовину та в останнє прощали не забутню пам'ять довголітню членку. Тіло покійної похоронено на цвинтарі Ріверсайд в Давфині.

Після похорону відбулася поминальна тризна в український православній авдиторії. Прот. о. Є. Труфин провів молитву і поблагословив поживу та висловив співчуття родині. В імені відділу ім. Лесі Українки промовляла заст. голови Марія Ґорчинська. Вона підкреслила заслуги бл. п. Юстини в організації і при церкві. Хай пам'ять про неї завжди буде між нами. Від родини промовляв і висловив подяку Франко Ґошуляк. Молитвою і співом Вічная Память закінчено тризну.

В неділю 5-го лютого, в Сороковий День родина замовила панахиду, яку відслужив прот. о. Є. Труфин, настоятель УПЦ. св Юрія в Давфині. Ціла громада молилася за спокій душі бл. п. Юстини разом з членами родини. Замість квітів муж покійної і дочки

пожертвували $70.00 на журнал "Промінь" з того на виробленя кліши. Хай ласкавий Господь оселить душу покійної Юстини там, де всі праведні спочивають. Вічна їй память.

Марія Білоус

ПОДЯКА ВІД РОДИНИ

Почуваємося до обов'язку висловити нашу щиру подіяку всім за участь в похоронних відправах — Всеч. о. Є. Труфинові, дякові Ф. Швець, і другим співакам. За квіти: Громаді, Відділові Союзу Українок і дітям та внукам за піклування під час занедужання. Всім що принесли поживу, солодке і допомоги в цій час нашого смутку, За розраду і всяку поміч щире спасибі. Старшим Сестрицям Братам та услузі під час Похорону особлива подяка. Похоронному Заведенні за примірну услугу. Труноносцям і всім, що в який небудь спосіб стали до помочі та услуги. Господиням за видання обіду в даний час — щиро дякуємо Вам всім. Нехай Всевишній Господь відплатить Вам усім сторицею. За пожертви в пам'ять Покійної належить окрема подяка!

(З Горем і смутком) вдячні Вам всім,
муж Павло, діти та внуки і правнуки.

БЛ П. МАРІЯ КОВАЛЬ

ВІННІПЕГ

Дня 1-го квітня 1989 р. в шпиталі Вікторія у Вінніпезі, упокоїлась на 67-ім році, бл. п. Марія Коваль.

Марія з дому Ковальчук, батьки Антін і Анна, народилась 21-го березня 1922 р. в Овкборн. Марія провела молоді літа на фармі з батьками, відтак виїхала на працю до Лондону, Онтаріо. Повернувши до дому, Марія одружилась з Петром Ковалем 17 липня 1946 р. Вінчання довершив о. В Федак, теперішний Блаженніший Митрополит Василій. Вони замешкали на фармі в Овкборн, а в 1967 році родина переїхала до Вінніпегу.

Ще з молодих років, Марія цікавилась церковним, народнім, організаційним життям, була активною сумківкою, займаючи позицію голови, була активною членкою Українського Народного Дому, була головою і заст. голови відділу ім. Лесі Українки в Овкборн. З мужом Петром, були членами громади Св. Володимира в Овкборн, а тепер Катедри пресвятої Тройці у Вінніпезі. Марія виконувала обов'язок голови соціяльного комітету.

Марія любила вітати і гостити людей, це надало її охоту провадити підприємство (Bed and Breakfast) (нічліг) стрічаючи людей з різних країн світу, передаючи для них історичне знання і культуру українського народу. Раніше упокоїлись — син Теодор 1952, брат Іван 1952, батько 1961 і мати 1977.

Залишила Марія в глибокому смутку свою родину — мужа Петра, одну дочку Дарусю з мужом Лері

Ширмен, три сини — Омелян з дружиною Линда і внуки — Темі і Джейсон, Зенон і Івана всі з Вінніпегу, одну сестру Анастасію Кудловську, брата Ричарда і Славку Ковальчук з приятелькою Кей Бірклі з Лондон, Онтаріо, брата Николу з Торонта, Онт, і Михайла з дружиною Ольгою з Вінніпегу, Ман., маму (мужа Петра) Анастасію з мужом Михайлом Дмитерко з Елфінстон, братову Анну Кондрат з Ватерфорд, Онт. і братову Олю Друль з мужом Мироном з Емгурстбург, Онт. та багато племінників.

5-го квітня увечері відслужено панахиду в катедрі Пресвятої Тройці, а наступного дня 6-го квітня Заупокійну службу Божу, відслужили прот. С. Кіцюк, о. Ю. Каліщук, прот. Р. Тетеренко, а Блаженніший Митрополит Василій прочитав прощальну молитву. Замістовну проповідь сказав прот. С. Кіцюк, а о. Ю. Каліщук, сказав англійською мовою. На панахиду співав хор (частина) Кошиця під проводом Ярослава Капція, а дякував п. Зазеленчук підчас заупокійної Служби Божої.

В час похорону членки Союзу Українок відділу ім. Лесі Українки і почесні труноносці тримали прапор і свічки — Почесними труноносцями були — Анна Кондрат, Оля Друль, Марсія Івашко, Ґиня Матієшин, Розалія Кондра, Михаліна Зюбрак, Ольга Ковальчук, Анна Івашко і Дебі Спитула. Труноносцями були: сини — Омелян, Зейн і Іван Коваль, внук Джейсон Коваль, зять Лері Ширмен і похресник Джон Пенер. Хрест тримав племінник Ирні Гринишин.

Тіло покійної похоренено на цвинтарі Ґлен Ідин Меморіал Ґарденс.

Поминальний обід відбувся в церковній залі, яку членки відділу при катедрі приготовили. О. Ю. Каліщук провів молитву, відспівано Вічная Пам'ять, поблагословив страви.

Співчуття родині та коротке слово про щирі заслуги покійної сказала голова відд. ім. Лесі Українки

п. Анастасія Міщук. Від родини — син Омелян склав подяку священослужителям, хорові і дякові, відд. ім Лесі Українки, та всім тим за участь в похоронних відправах, за квіти і вислови співчуття, та похороному заведенню Томи Кропо за їхню опіку.

Прот. С. Кіцюк завершив тризну молитвою. При останньому прощанні вірні зложили на нев'янучий Вінок $256.00. Родина зложила на фонд журнал Промінь $50.00, на Вісник $50.00.

Вічна їй пам'ять!

О. Д.

БЛ. ПАМ. ІВАН КУЧЕР

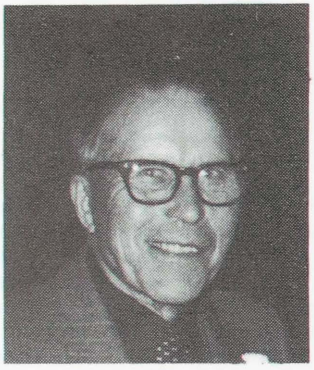

В суботу 28-го січня 1989 р. у лікарні Вернок Б. К. відійшов у вічність на 84 році, Іван Кучер.

Іван народився 29-го вересня, 1904 р. в Шандро Альберта, в родині Григорія і Домки Кучер.

16-го жовтня 1932 р. Іван одружився з Василиною Королюк в Гемилтон, Альта. По одруженню Іван і Василина жили якийсь час в Вилинґдоні Альта,а так перебралися до Давсон Крік Б. К., 1936 р. приїждають до Вірнон Б. К. на постійне проживання.

Іван і Василина була активними членами Української православної Церкви в Вернон Б. К. Вони були одні із перших членів громади і коли почалася будова Церкви то Іван помагав будувати. Нераз займав місце у Церковнім заряді як касир і старший брат. Іван також був членом Українського народного Дому, і був раз головою у заряді.

Похоронні Богослуження відслужив о. М. Стеценько, місцевий настоятель. Панахиду 3-го лютого в похороннім заведенні, а заупокійну Службу Божу у Церкві Успіння Присвятої Богородиці в Вернон. Після похорону вібувся поминальний обід, де члени родини промовляли про покійного Івана.

Іван залишив в глибокому смутку дружину Василину і одну сестру, Василину Ґудзоватий, Едмонтон, Альта. В Кучерів не було дітей. Перед ним упокоїлося 8 сестер і 2 братів. Хай Господь потішить засумовану родину, а покійному дасть вічную пам'ять.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Ділимося сумною вісткою, що Марія Котульська, роджена на Волині, упокоїлася по довгій і тяжкой недузі в Торонто 17 лютого, 1989.

Марія була активною членкою, Союзу Українок Канади, відділу ім. Св. Ольги при Катедрі Св. Володимира. Належала до Катедри і радо дапомагала у всякій праці при Катедрі Св. Володимира., головно в праці жіночій, у кухні. Допомагала при школі, при Брацтві Св. Володимира та на оселі Київ.

Була дуже веселої й товариської вдачі. Виховала при катедрі, в школах, двоє дітей — Івана та Надію, заміжню Микисор. Невблагана смерть її забрала ще досить молодою на 69 році життя.

Залишила в смутку дочку Надію, сина Івана, зятя Миколу, та своїх улюблених онучок, Мартусю та Анночку, Просимо Господа, щоб оселив її душу в оселях Своїх, де всі праведні спочивають, а родині, щоб дав силу перенести сум і несподіване горе, що по мамі залишились у їхніх душах.

Похорон відбувся з Катедри Св. Володимира в Понеділок, 20 лютого. Хоронили отці Бублик Петро, Сенцьо Богдан. Похоронили на цвинтарі Йорк Торонто біля чоловіка Микити. Спи спокійно, МАМО! Ми Твою настанову, будемо в житті берегти й так робити, як Ти нас навчила! Вічна, Тобі, пам'ять!

Діти, Надія та Іван, пожертвували в пам'ять мами, відділові Союзу Українок Канади кн. Ольги, при Катедрі Св. Володимира, суму $500.

Добр. М. Фотій

БЛ П. МАРІЯ (ФЕЙ) КОСТІВ

ГРІМЗБІ ОНТ.

Дня 13 березня 1989 р. в Грімзбі упокоїлась в Бозі на 88-мім життя в домі Дір Парк Вила, бл. п. Марія Костів.

Народилася Марія в західній Україні, село Мошків, повіт Сокаль в родині Святюків.

Похорон пок. Марії відправив о. Г. Планеда при участи хору української прав. церкви і в церкві св. Юрія 16 березня. Панахида була відслужена 15 березня в похороннім заведені Стонгавз. Родина вдячна за молитви, які помагали їй в часі довгих терпінь її недуги.

Дякуємо за признання від громади св. Юрія, що його висловив п. М. Качура, голова за участь Марії як одної з фундаторів громади разом з її першим мужом Миколою Фей (упокоївся 16 березня 1943 р.)

Щире співчуття родині покійної висловив від ТУС, господар трапез п. Дм. Шпитковський. Пані Стефанія Шпитковська, голова відділу ім. Кн. Ольги пригадала, що Марія була першою головою відділу в Грімзбі. П. Богдан Корний, член Інституту св. Володимира в Торонто згадав Марію і Івана Костіва (другий чоловік Марії) коли вони доставляли потрібну поміч для інституту. П. Михайло Баранюк від себе і своєї дружини Євдокії висловив сердечні слова при домовині над гробом.

"Дорога і добра наша Вуйно, вже прийшло більше як 40 років, як Ви дорога Вуйно із своїм мужем подали нам свою помічну руку, щоб привітати мене і мою дружину тут на цій вільній канадській землі як свою близьку родину за що ми вдячні Вам. І сьогодні прийшов цей сумний день для нас, бо прийшлось прийти і попрощати Вас, дорога Вуйно вже на вічний спочинок. Ви залишили в глибокому смутку свою найближчу родину. Своїх дочок, зятів і внуків, як також своїх приятелів та знайомих, свою святу Українську православну Церкву а напевно когось з рідних в Україні.

Ха подув легкою вітру звістить Вашій родині, що ми тут зібрані прийшли попращати Вас і віддати Вам ще цю останню прислугу, яка Вам належить від нас.

Хай Всевишній Господь звелить душі Вашій увійти в Його царство небесне. Хай хоч і не своя рідна земля буде Вам легкою, а родині Вашій наші щирі співчуття. Покійній "Марії Вічна Пам'ять".

Залишені у смутку дочки: Юлія Фей з мужем Іваном Сойко і внук Андрій Сойко, Анна Фей з мужем Робертом Гемстеф і внука Дебора Семстед.

БЛ. П. МАЛАНЯ СТИЦЬКА

КАЛЬГАРІ АЛБЕРТА

21 січня перестало битися серце нашої дорогої дружини, мами, бабуні, прабабуні і пра-пра-бабуні.

Меланія народилася 27 грудня 1902-го року, в селі Юрківка в Україні. До Канади, приїхала з родиною в 1949-го року, на цукрові плантації. 2 роки відробили контракт. У 1951 році переїхали до Калгарі де й прожила до її відходу на вічний спочинок.

Належала Меланія до Свято-Володимирської церкви, довгі роки була членкою Союзу Українок Канади. Щиро жертвували на будову культ. центру і будову нового храму Божого.

Як тяжко знайти відповідні слова, щоб висловити той смуток, що обгорнув наші також серця по втраті нашої мами. Перестало битися щире та добре серце дорогої нашої баби Милі (так ми її називали) так ми її любили і шанували. Дякуємо Богу що схрестив наші життєві тернисті шляхи, якими ми тинялися під час тої тяжкої незабутньої війни, виснажені, голодом та холодом. На одному такому роздоріжжі і зустрілися ми з нашою дорогою бабою. Пригорнулися ми до неї як до рідної мами. Вона нам багатьом замінила наших мамів, любила нас усіх як своїх дочок. Відкрила вона для нас своє добре та щире серце, та свою теплу гостинну хату. Любили ми та шанували її, а вона назад висловлювала свою любов багатьма способами. Своїми золотими спрацьованими руками вишивала, та обдаровувала нас всіх своєю роботою, ніби сказала нам — ніколи ж мене не забувайте. Незабудемо ми і вічно будеш дорога наша бабо Міля в наших серцях. Тяжко було прощатися з вами Бабо Міля. Знайте що не забудемо вас, до кінця нашого життя, а ви спіть спокійним сном до наступної, зустрічі з нами. Дорога родино, прийміть від, усіх нас щирі сердечні співчуття. Нехай Господь допоможе вам знести, цей смуток, та і тяжке горе, та зішле, у ваші серця, віру до його та спокій. Ви знайте, що ваша мама є в кращому світі.

З щирим співчуттям до вас, родино.

Юзик Ніна П. з родиною і багато друзів.

* * *

ПОДЯКА

Сердечно дякуємо усі родиною. Отцеві Андрію Лакуста, який відвідував маму, масло-помазування, св'яті тайни, за Теплі ласкаві розради. Усім нашим друзям, за їх щирі слова, за їжу, печиво, за їхню любов до нашої мами. Кожного дня приходили провідували маму, розвеселяли у її муках і болях. Вона радо усіх приймала, і чекала усіх, За всіх молила Бога, щоб усі були здорові. Дякуємо усім жертводавцям що, замість квітів склали свої дари, на новий храм. Велика подяка жінкам за приготування смачного, багатого обіду.

БЛ. П. МИХАЙЛО МАРЦИШИН

КЕЛОВНА Б.К.

В середу 9-го листопада 1988 року сумною вісткою розійшлось в Келовні й. околицях, що несподівано відійшов у вічність Михайло Марцишин на 82-ім році його трудолюбивого життя. Михайло народився в селянський родині Йосифа і Пелагії Марцишин 19-го листопада 1906 р. в селі Фрага, пов. Рогатин, Галичина, Зах. Україна.

До Канади приїхав 7-го квітня 1930 р. перебуваючи коротко у Вінніпезі, переїхав до Інсінґер, Саск. Працював на фармі, за доляра на день, а зимою тільки за прохарчування, це були часи великої депресії. Тому, що Михайло й ще в старім краю вчився на шевця, то з бігом часу відкрив шевську майстерню у Винярді, заробляючи на утримання себе і родини.

Михайло був одружений 1-го листопада, 1936 р. з Домкою Стахирук у Винярд, Саск. В подружнім житті Михайла і Домки Марцишин народилось троє дітей, один син Іван і дві дочки: Савеля і Ґлорія.

Михайло за свого життя служив в часі другої світової війни, він був також на службі збройних сил канадської армії від 1942 до 1946-го р. Вернувшись щасливо додому, у 1953 отримав працю в кримниці спиртних напитків у Винярд. А ще у 1949 був вибраний до міської ради радним, на цьому становищі вибув 11 років. В 1960 році приняв посаду управителя крамниць напитків у Вадіна, Саск. Тут, перше був вибраний до шкільної ради на два роки, а відтак до міської ради аж до кінця 1972, коли пішов на відпочинок.

Як у Ванярд так і в Вадіні, Михайло з родиною належали і працювали на церковній та на народній ниві. Був довголітним дяком як у Винярд так і у Вадіні. В році 1972-гому Михайло з дружиною Домкою, переселились в жовтні, на відпочинок до Келовни, Б.К. Стали членами місцевої української православної громади ім Св. Апп. Петра і Павла в 1973, де Михайло був аж до кінця свого життя. Він був довголітним писарем та дяком при тій же громаді.

Пок. Михайло за час свого життя, був свідомим православним українцем і патріотом свого народу. Він боронив все, що було йому рідне і найдорожче, а головно свою культуру: мову, українську пісню, своєрідні звичаї. Він любив читати свою пресу Укр. Голос, Вісник: жіночий журнал Промінь і другі. Любив музику, бо ж сам брав участь в мандоліновій оркестрі під проводом заслуженого учителя п. Івана Іванишина.

Михайло був одним із перших, що пропонував купити частину цвинтарія для нашої церковної громади. Це було зроблено в 1976-ім році. Останніми роками його була найважливійша ціль і мета, щоби ще за його життя побудувати на церковній площі дім для старших людей і, був один із провідних в цьому ділі. Він був у цім році на становищі голови клюбу старших громадян.

Михайло був примірним українцем і взірцевим громадянином, що захищав він своїми грудьми, як лицар, демократичну свободу цієї країни Канади, що в часі світової війни служив в збройних силах канадської армії. Він був також оборонцем української справи, боронив правду й справедливість свойого народу і Батьківщини-України від якої походив і сюди приїхав до Канади. Він був примірний муж, добрий батько дітям і люблячим дідусем внукам.

Залишив покійний Михайло у глибокім смутку і горі осіротілих: дружину Домку: дітей, дочку Савелю з її чоловіком Джері Мойр в Калґарі, сина Івана з його жінкою Дорін в Гинтон, і дочку Ґлорію з її чоловіком Росс Ліланд в Калґарі, та вісім внуків і п'ять правнуків.

Похоронні відправи відбулися в днях 13 і 14-го листопада 1988 в Українській Православній Церкві Св. Апп. Петра і Павла в Келовні. В неділю вечором була відслужена Панахида, Настоятелем прот. Миколою Стеценком і прот. Петром Блажуком, як і наступного дня в понеділок відбувся похорон, відслужили згадані отці. Велике число родин і людей прибуло на похорон, та багатьох членів громади і приятелів, що прийшли його попращати на вічний спочинок. Храм Божий був переповнений народом. У похоронній відправі, як і на панахиді, співали хористи з участю дяка Івана Сушельницького і дириґентки Галини Новосад.

Як в час панахиди так і на похороні були виголошені проповіді і вислови глибокого співчуття до родини обома отцями.

Тіло пок. Михайла похоронено на нашій частині цвентаря. Опісля, відбувся поминальний обід, який приготовили членкині місцевого відділу ім. др. Савелі Стечишин. Молитву провів прот М. Стеценко. По обіді Іван Сушельницький, голова громади, висловив співчуття родині від нас усіх. Щиру й теплу подяку зложив усім, що прийшли на похорон, син Іван Марцишин. Він подякував отцям, хористам, дякам, труноносцям і членкам за обід.

Похоронну тризну закінчено співчуттям до родини і молитвою, її провів прот. П. Блажук. Хай Всевишній і Добрий Господь прийме душу спочилого слуги Божого Михайло у Свої Оселі й оселить між праведниками. Вічная Память!

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

На свіжу могилу нашої дорогої братови, **бл. п. Марії Коваль,** яка упокоїлась 1 квітня 1989 р. складаємо нев'янучий вінок — дар на журнал "Промінь" $25.00. Вічна їй пам'ять!

Оля і Мирон Друль з родиною
Ємгурстбург, Онт.

———————

У річницю упокоєння мого дорогого і незабутнього мужа, **бл. п. Іллі Кійка,** який залишив нас у великому смутку 2 травня 1972 р. засилаємо $25.00 на "Промінь", як нев'янучий вінок на дорогу могилу. Вічна йому пам'ять!

Дружина Анна з родиною
Келгари. Алта.

———————

У пам'ять нашої дорогої приятельки, **бл. п. Іванни Римар,** яка упокоїлась у Виндзорі, Онт. 5 лютого 1988 р. складаємо $10.00 на журнал "Промінь".

Григорій і Магдалина Гриців.
Содбури. Онт.

———————

Складаю $50.00 на "Промінь" як нев'янучий вінок у пам'ять **Архипресвітера о. Франка Керніцького,** який упокоївся у Вінніпезі 25-го грудня 1988 р. Висловлюю найщиріші співчуття Добр. Марії Керніцькій і родині:

Марія Ґужда з Родиною
Ізлінктон. Онт.

———————

У пам'ять моїх родичів **Павла і Анни Головач** замість китиці квітів засилаю $10.00 на журнал "Промінь".

Євгенія Дубко
Брудергайм. Альберта

———————

У четверту річницю упокоєння моєї дорогої мами **Олі Троян (Ганущак),** яка упокоїлась 10 травня 1985 р., складаю вінок з нев'янучих квітів на її могилу і засилаю у її світлу пам'ять $50.00 на журнал "Промінь"

Дочка Єлисавета Кріпка
Мічам, Саск.

———————

У світлу пам'ять моєї дорогої давно-знайомої, бл. п. **Марії Драбинястої,** яка відійшла у вічність 24-го квітня 1989 року, висилаю $25.00 на журнал "Промінь", якого вона високо цінила і щомісяця нетерпеливо його очікувала. Її доні Діяні, яка писала такі гарні листи до Дідуся Наума в "Українському Голосі", і решту родині висловлюю глибокі співчуття. Нехай Господь обдарить їх добрим здоров'ям а покійну оселить в царстві небеснім.

Розалія Кондра,
Вінніпеґ, Ман.

У світлу й незабутню пам'ять моєї дорогої дружини, бл. п. **Анни Шувери** в першу річницю смерти — упокоїлась 9 березня 1988 р., складаю в її пам'ять $25.00 на журнал "Промінь"

Дмитро Шувера,
Ґрімзбі, Онт.

———————

У тридцяту річницю упокоєння — 4-го травня 1959-го року, мого дорогого мужа, дітям батька і внукам дідуся, бл. п. **Йосифа Ременди** у його незабутню і світлу пам'ять складаю $30.00 на журнал "Промінь"

Маргарета Ременда, діти і внуки
Ванкувер.

———————

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Анни Василик,** заслуженої довголітньої членки — упокоїлась 17 квітня 1989 р. членки відділу Союзу Українок при церкві св. Іллі в Едмонтоні складають $25.00 на журнал "Промінь", що його пок. любила читати. Вічна їй пам'ять.

Родині висловлюємо найщиріші співчуття
За Відділ — К. Малайко, рефер.

———————

Кладемо китицю весняних квітів на свіжу могилу бл. п. **Марії Драбинястої,** широко-відомої колишньої провідної сумківки, пізніше членки Союзу Українок у Відділі ім. Лесі Українки при катедрі Пресв. Тройці у Вінніпезі — упокоїлась 24 квітня 1989 р. і жертвуємо $25.00 на "Промінь". Вічна їй пам'ять.

Висловлюємо найщиріші співчуття дочці Діяні і мужеві Іванові Драбинястим.

За Відділ — Анастасія Міщук, голова.

Для наших ГОСПОДИНЬ

ПЕЧЕНЯ З ВОЛОВИНИ (АЙ РОВСТ)

4 ф м'яса (Ай Ровст)
1 бляшанка "крім оф машрум суп" — юшки з печериць
1 велика цибуля — грубо покроєна
3 ложки води
½ ложечки цукру
2 ложечки солі
1 ложечка кукурудзяного крохмалю — cornstarch

Мясо сполокати, натерти цукром і сіллю. Залишити на пів години або більше. На алюміній папір вилляти пів блашанки юшки з печериць і на це покласти мясо; помастити рештою юшки і посипати цибулею. Виполокати бляшанку водою і полляти тим мясо. Завинути алюміній папір і пекти при 350⁰ впродовж 3-1/2 до 4 год.

Підлива: Ложечку кукурудзяного крохмалю розвести з 3-ма ложками холодної води і вмішати до навари — варити пару хвилин і підлива готова.

50-ІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ ...

нимав провідні позиції. Є членом Ордену Св. Андрея і членом Клюбу Сеньйорів при Катедрі Св. Івана в Едмонтоні, як також вже четвертий рік є його головою.

Ювілятка, Сицилія, це довголітня й активна членка Союзу Українок Канади, а свого часу входила в склад Провінційної Управи, як осідок її був в Канорі, Саск., вона й часто входила в управу по відділах. Допомагала в церковних громадах дітям, молоді й жіноцтву в культурних програмах і концертах. Тепер є членкою відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана, й є членкою Клюбу Сеньйорів. Обидвоє, Іван і Сицилія є дальше активними в церковно — громадському житті в Едмонтоні, співають в хорі й є примірними членами нашій Самостійницьких організацій.

Ваша жертвенна й благородна праця для своєї Рідної Церкви й своїх організацій панство Хриптул, є позначена добрими ділами, оцінена й Богу мила.

З нагоди свого ЗОЛОТОГО ЮВІЛЕЮ ПОДРУЖЖЯ, панство Хриптул пожертвували на такі цілі: $250.00 — Архів Музей ім. Архипресв. д-ра С.В. Савчука, по $100.00 — СУС Фундацію, Український Музей Канади в Саскатуні, "Український Голос", журнал "Промінь" і $50.00 на "Вісник".

Нехай Всемогучий Господь обдарує Вас, Ювіляти й Вашу достейну Родину з їх Ювілеєм, кріпким здоров'ям, щастям й Многими Літами.

Щасти Вам Боже!
О. Б.

МАРИНОВАНІ ЗУКІНІ З ПОМІДОРАМИ (MARINATED ZUCCHINI WITH TOMATOES)

1 ф зукіні
½ горнятка сира з зеленою цибулькою cottage cheese with chives
¼ горнятка квасної сметани
1 ложка цитринового порошку
½ ложечки часникового порошку
1 зелена паприка — покришена
2 середного розміру помідорів — покраяних в скибочки салата

Заварити воду, додати зукіні і дрібочку солі; варити 3 хвилини. Процідити і покраяти в кружальця. Змішати в посудині сир, квасну сметану, часниковий порошок і цитриновий сік. Додати зукіні і зелену паприку і все разом добре вимішати. Подавати холодне. Помідори виложити на листки зеленої салати і зверху накладати масою.

———————

LEMON MERINGUE PIE

1 pkg (4-serving size) Jello Lemon Pie Filling
2/3 cup sugar
2-14 cups water
3 egg yolks
2 Tlbspns lemon juice
2 Tlbspns butter or margarine
1 baked 9-inch pie shell — cooled
3 egg whites
6 Tblspns sugar

Combine pie filling mix, 2/3 cup sugar and 1/4 cup of the water in saucepan. Blend in egg yolks and remaining water. Cook and stir over medium heat, until mixture comes to a FULL BUBBLING BOIL. Remove from heat. Blend in lemon juice and butter. Cool 5 mins. stirring twice. Pour into pie shell.

Beat egg whites until foamy throughout. Gradually beat in six tablespoons sugar and continue beating until mixture will form stiff shiny peaks. Spread over pie filling. Bake at 425⁰ for 5 to 10 mins. or until meringue is delicately browned. Cool at least 4 hours before cutting.

———————

BLENDER BANANA DRINK

1-1/2 cups milk
1 large banana — peeled
1 tblspn honey

Blend together on High Speed in blender. Serve at once.

———————

EGG NOG DRINK

1 cup milk
1 egg
1 Tblspn honey
1/2 tspn vanilla

Blend on High Speed. Serve. Healthy after school snack!

ЩИРИЙ ВІДГОМІН НА ЗАКЛИК

Дорога Пані Редактор,

При цьому пересилаю і свій скромний дар в сумі 25.00 дол. на фонд "Доброї волі", що є проголошено в цьому році.

Я завжди з великою приємністю і насолодою читаю наш дорогий журнал "Промінь", тому, хочу і свою вложити цеголку для його розбудови. Вам, шановна Пані Редактор, ґратулюю за витривалість в праці і гарне і вміле редагування. Нехай Господь Бог посилає Вам кріпке здоров'я!

Хочу закликати наших усіх шановних Добродійок, відгукнутися на заклик кампанії "Доброї Волі" і допомогти, хоч в скромний спосіб нашому журналові дальше існувати і розвиватися. Хто ж, як не ми?

З пошаною,

Добр. Анастасія Міненко

* * *

Дорога Пані Редактор,

"Христос Воскрес"

В прилозі залучаємо чек на $100.00 сто долярів і долучаємо до "Кампанії Доброї Волі" в користь журналу "Промінь", щоб допомогти перемогти фінансові труднощі.

Бажаємо Вам кріпкого здоровл'я і щоб Ваші всі творчі задуми сповнились!

З пошаною,

Союз Українок — Відділ ім. О. Басарабової
Васетна, Альберта.
за відділ Євгенія Лехкодух, секретарка.

* * *

I am enclosing a chegue for $50.00, $15.00 of which is for renuwal of my subscription to promin, and $35.00 torords your current fund — raising canpaingn.

Promin continues to publish articles of high literary value and it is also enjoyable to read abeut the programs and individuales of the Ukrainian Womens Association.

With regards to you. Mrs. Kohuska and the staff.

Yours sincerely,

Maria Bendas

ПОПРАВКА

В числі 4-го квітня ц. р. на стороні 27, в "Квіти незабутнім" має у незабутню пам'ять моєї дорогої братові **Ольги Свистун** акладаю на нев'янучий вінок $15.00 як дар на журналь "Промінь".

Марія Назаревич
Транскона, Ман.

ПОЖЕРТВИ НА ФОНД "ДОБРОЇ ВОЛІ"

Українська Канадська Фундація ім. Т. Шевченка, Вінніпег	500.00
Відділ ім. Олени Пчілки, Йорктон зі Свята Членства	300.00
Марія Ґужда — фонд "доброї волі" Ізлінґдон Онт.	255.00
Відділ Союзу Українок ім. Л. Українки при Церкві св. Іллі в Едмонтоні в п. Розалії Стечишин	100.00
Відділ ім. Ольги Басараб, Васетна, Альберта	100.00
Іван Дух і родина в пам'ять дружини Юстини	50.00
Відділ ім. Марії Маркович, Канора, Саск. з Свята Членства і чаю	70.00
Родина бл. п. Марії Котульської, Торонто у пам'ять мами	50.00
Марія Бендас, Норт Бетлфорд, Саск	35.00
Наталя Гриців, Мисисага, Онт.	30.00
Розалія Кондра, Вінніпег — з підкресленням на фонд "доброї волі"	25.00
Соня Стратійчук, Саскатун,	25.00
Добр Анастасія Міненко, Вінніпег,	25.00
Юстина Федейко, Едмонтон,	25.00
Надія Сміюха, Портедж ля Прері, Ман.	25.00
Родина бл. п. Анни Кокольської, Давфин на клішу 15.00 прес. фонд —	25.00
Галя Козак, Гамільтон	20.00
Лидія Паленюк, Едмонтон	20.00
Текля Кудрик, Ватсон, Саск.	10.00
Марія Петрусенко, Чатам, Онт.	10.00
А. Василечко, Монтреал	10.00
Стела Шульгин, Ванкувер	10.00
Юлія Король, Канора, Саск	10.00
Катя Ямнюк, Фостон, Саск	5.00
Є. Клемба, Лашін, Кве.	5.00
П. Камфоліо, Давфин, Ман.	5.00
Петрунела Суминик, Мус Джо, Саск.	5.00
Василь Скоропад, Финдлейтер, Саск.	5.00
Лідія Лібер, Торонто	5.00

* * *

НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Відділ ім. Ганки Романчич в Саскатуні, референтка Марія Гумен — придбав 12 нових передплат.

Складаємо найщирішу подяку всім тим, що з доброї волі, оцінюючи вартість власної преси йдуть їй на допомогу в її трудний час.

Нових читачок сердечно вітаємо.

За Редакцію

Н. К.

На прохання читачок: друкуємо на останній сторінці обкладинки вишивку, так званий "полтавський прутик". Ці вишивки — мережаний прутик дуже добре примінювати до вишивання суконь або блюзок. Нитки можна вживати кольору полотна або й інші кольори.

Полтавська
область

8